

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 47ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ

Δικαστές δήμιοι

Μέσα σ' έναν χειμώνα που δεν λείει να τελειώσει, ξεκίνησαν και οι δίκες των 300 τελευταίων συλληφθέντων του Πολυτεχνείου '95. Την Τρίτη 19/3 δικάστηκε η πρώτη ομάδα που αποτελείται από 15 άτομα. Η τελική απόφαση ήταν να αναβληθεί η εκδίκαση για το Σεπτέμβριο, με το αιτιολογικό ότι το δικαστήριο ήταν αναρμόδιο να δικάσει τους διωκόμενους...

Την Πέμπτη 22/3 δικάστηκε η δεύτερη ομάδα που αποτελείται από 15 άτομα. Εδώ η απόφαση ήταν τελείως διαφορετική. Οι δικαστές άλλαξαν γραμμή και καταδίκασαν δύο συντρόφους μας σε 32 μήνες χωρίς αναστολή. Οι καταδικασμένοι δεν παραιτήθηκαν στη διαδικασία, μάλιστα ο ένας από τους δύο είναι φαντάρος και κινδυνεύει να βρεθεί στις στρατιωτικές φυλακές.

Από τους υπόλοιπους, τρεις καταδικάστηκαν σε 32 μήνες, αρχικά με την ποινή να είναι μόνο εξαγοράσιμη, αλλά τελικά, με παρέμβαση των δικηγόρων ασκήθηκε έφεση και η

ποινή μετατράπηκε σε ανασταλτική. Τέλος οι 9 τελευταίοι καταδικάστηκαν σε 21 μήνες φυλάκιση με αναστολή.

Η μαζικότερη μεταπολιτευτική σύλληψη δεν δημιούργησε μόνο προβλήματα στους συλληφθέντες, αλλά και έναν μεγάλο πονοκέφαλο στη δικαστική και πολιτική εξουσία, που χρειάζεται να επιστρατεύσει φαντασία και εναλλαγή στην πολύπλοκη δικαστική διαδικασία που άνοιξε αυτή η σύλληψη. Ο μαραθώνιος λοιπόν των δικών προχωράει, με τους δικαστές να αυτοσχεδιάζουν ποινές και αναβολές, εφαρμόζοντας ανάλυση με την ιδιαιτερότητα τους (συμμόρφωση με τη γραμμή Κόκκινου για σκληρή αντιμετώπιση των διωκόμενων ή όχι), την επιταγή της πολιτικής εξουσίας για την κατασταλτική αντιμετώπιση των κοινωνικών αντιστάσεων. Ο κατακερματισμός των διωκόμενων σε 15μελή γκρουπ είναι απλά ή αρχή αυτής της διαδικασίας. Τριακόσιοι δικάζόμενοι είναι αδύνατο να αντιμετωπιστούν ενιαία. Σε άλλους

λοιπόν δίνονται αναβολές και εξακολουθούν να παραμένουν υπόδικοι, άλλοι καταδικάζονται σε ποινές με αναστολή και κουβαλούν την καταδίκη στην πλάτη τους, ενώ κάποιοι (οι λιγότεροι) καταδικάζονται χωρίς αναστολή για να μην ξεχαστεί ότι οι εξεγέρσεις δεν μένουν ατιμώρητες. Για να φοβούνται όσοι τολμήσουν να τις ξαναεπιχειρήσουν και να παραδειγματίζεται και η υπόλοιπη κοινωνία μαθαίνοντας τι περιμένει όποιον αποφασίσει να μην δεχτεί παθητικά την αθλιότητα που του επιβάλλεται.

Τα κριτήρια για την επιλογή των καταδικαστικών αποφάσεων και το

σε ποιους θα πέσουν οι "καμπάνες" απορρέουν από τις συναλλαγές στα παρασκήνια και δεν οφείλονται αποκλειστικά στην στάση ή την ιδιαιτερότητα των κατηγορούμενων μέσα στη δικαστική αίθουσα. Η αποφασιστική στάση, η απουσία, η μετάνοια, αλλού οδηγούν στην αναστολή και αλλού στην καταδίκη, ανάλογα με τον εκάστοτε συσχετισμό που επικρατεί στην αίθουσα. Η ηλικία, το πολιτικό ή "ποινικό" μητρώο των διωκόμενων απλά δίνει βοηθητικά κριτήρια στο παζλ των ποινών που επιβάλλονται. Είναι φανερό ότι το πόσοι και ποίοι θα οδηγηθούν στην φυλακή ή

στην παρανομία και το πόσοι και ποίοι θα "καθαρίσουν", εξαρτάται από την τακτική εφαρμογή της στρατηγι-

συνέχεια στη σελίδα 4

ΚΟΖΑΝΗ

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι

Ένας χώρος στον οποίο η δημιουργία του -όπως και η λειτουργία του- βασίζεται στην αυτοδιάθεση, την αυτοδιαχείριση, την αυτοοργάνωση.

Σελ. 3

ΚΟΥΡΔΟΙ

Το δράμα ενός λαού

Οκτώ χρόνια έχουν περάσει από τον βομβαρδισμό με δηλητηριώδη αέρια φωσφορού, των πόλεων Χαλεπσέ, Χούρμαλ και Ντουτζάι στο Κουρδιστάν, με αποτέλεσμα ο κουρδικός λαός να θρηνήσει 7000 νεκρούς.

Σελ. 5

Ένας χρόνος ΑΛΦΑ: πρώτος απολογισμός

Ενας χρόνος ΑΛΦΑ. Με το 46ο φύλλο, κλείνει και τυπικά ένας χρόνος από τότε που άρχισε να κρεμείται η εφημερίδα στα περίπτερα. Μετά από πολύμηνες ζυμώσεις και την έκδοση 6 πειραματικών δοκιμαστικών φύλλων, στις 18 Μαρτίου του '95 το πρώτο φύλλο του ΑΛΦΑ σε τираζ 15.500 φύλλων, με διανομή σε όλα τα πρακτορεία τύπου της χώρας, ήταν πραγματικότητα.

Ένα στοίχημα της πρώτης ντουζίνας μελών της συντακτικής συνέλευσης στην Αθήνα είχε τεθεί: αυτό της τακτικής έκδοσης, της μόνιμης παρουσίας κάθε Σάββατο στα περίπτερα, της "τεχνικής" διεκπεραίωσης, δηλαδή της έκδοσης μιας εβδομαδιαίας εφημερίδας βρέξει, χιονίσει...

Παράλληλα, ένα δεύτερο στοίχημα τεθόταν: αυτό της ουσιαστικής εσωτερικής λειτουργίας της συντακτικής συνέλευσης και των άμεσων ή μακροπρόθεσμων παρεπόμενων μιας τέτοιας κατάκτησης (εύστοχος και δυνατός λόγος -στη γλώσσα και στο ύφος, στην επιλογή του θέματος-, ουσιαστική κοινωνική του απεύθυνση, έντα-

ξη του εγχειρήματος στην προσπάθεια ανασύστασης των αναρχικών και ευρύτερα αντιεξουσιαστικών κινήσεων).

Δύο στοίχηματα, λοιπόν, να μας παιδεύουν ακόμη. Ας ξεκινήσουμε από το

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

(ή αρχίζοντας από την ουσία)

Τι πρόταγμα θα έβγαине από την πρώτη σελίδα; Με τι κριτήριο θα δημοσιευόνταν επιστολές, προκηρύξεις, κείμενα που ήδη κατά δεκάδες άρχισαν να φθάνουν, δεδομένου του περιορισμένου χώρου του δελτίου; Πώς θα επιλεγόταν, τελικά, η ύλη της εφημερίδας; Πώς θα πετυχαίναμε το ποθούμενο "άνοιγμα" προς τον ευρύτερα ριζοσπαστικά αντιστεκόμενο χώρο; Κι ας μην αναφέρουμε και ορισμένα υπαρξιακά -ουδόλως δε, μεταφυσικά- ερωτήματα...

Χωρίς να έχουν καταληχθεί σημαντικά ζητήματα, με όπλο τη συντροφικότητα θεμελιωμένη

στις προσωπικές και πολιτικές μας αναγκαιότητες και αγωνίες, καθεκλύσαμε το σκάφος του ΑΛΦΑ -γραμμή στα βαθιά νερά.

Η μεταξύ μας "ετερογένεια", αλλά και εγγενείς αδυναμίες μας, μας έκαναν να μην καταφέραμε να αγγίξουμε τις συλλογικές εκείνες διαδικασίες που θα μας επέτρεπαν να επιλέγουμε, να επεξεργαζόμαστε και να παρουσιάζουμε γρήγορα και εύστοχα τα θέματα που κρίναμε (τουλάχιστον στο βαθμό που μας αναλογεί, μια και στην πράξη έχει καταδειχτεί ότι η εφημερίδα στηρίζεται κατά πολύ από έκτακτες ή πιο μόνιμες συνεργασίες όντας στην ουσία της "ανοιχτό έντυπο"). Επόμενο ήταν αυτό το κλίμα να αντικατοπτρίζεται και στην εφημερίδα: στην καλύτερη των περιπτώσεων ως δυναμική σύνθεση του διαφορετικού (απόψεων, ύφους γραφής, επιλογής θεμάτων κλπ.), στη χειρότερη -σπανιότερα, θέλουμε να πιστεύουμε- ως σχιζοειδής κατάσταση του αντιφατικού, και συνήθως στο ενδιάμεσο

Συνέχεια στη σελίδα 4

Την Τετάρτη 27/3 καλούμε τους φίλους της εφημερίδας στα γραφεία μας για να γιορτάσουμε τον ένα χρόνο έκδοσης.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α. - Γ.Κ.

★ Αντιρατσιστική φρενίτιδα ξέσπασε τον τελευταίο καιρό σε διάφορους φορείς, όπως η εθνική επιτροπή κατά του ρατσισμού ή η γενική γραμματεία νέας γενιάς, καθώς και σε διάφορα τηλεοπτικά κανάλια και εφημερίδες (αυτοί που καθημερινά αναπαράγουν το ρατσισμό δηλαδή). Φαίνεται φοριέται πολύ το αντιρατσιστικό τελευταία.

★ Ακόμα και οι 15 χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης υιοθέτησαν μέτρα για την πάταξη του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και την ανατροπή της ρατσιστικής προπαγάνδας. Νωρίς ήρθε φέτος η πρωταπριλιά...

★ Από το καλοκαίρι κι έπειτα, ένα ακόμα σώμα καταστολής πιάνει δουλειά. Πιο εκσυγχρονισμένο, περισσότερο εξοπλισμένο και πάνω απ' όλα πιο υγιές και άφθαρτο απέναντι στον πειρασμό της δωροδοκίας. Η οικονομική αστυνομία θα πατάξει λοιπόν τη φοροδιαφυγή. Δύο χιλιάδες μπάτσοι επιπλέον στη ζωή μας.

★ Επιτέλους το όνειρο των φεμινιστριών για την ισότητα των γυναικών μέσα στην κοινωνία πραγματώνεται: μέσα από τις εκδηλώσεις που γίνονται στην Θεσσαλονίκη σχετικά με τον ρόλο της γυναίκας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Στις εκδηλώσεις προλογίζει η ευρωπαϊστή Νάνα Μούσχουρη και τα θέματα είναι: "η γυναίκα στη Μεσόγειο" και "η γυναίκα στην Ευρωπαϊκή Ένωση". Ελπίζουμε οι γυναίκες να νιώθουν ισάξιες με τους άντρες όταν θα μπορούν να διαπρέπουν κι αυτές ισότιμα στα εγκλήματα της εξουσίας ενάντια στην ανθρώπινη ελευθερία και αξιοπρέπεια.

★ Περιοδικό "Αρδην" για την κοινωνική κι εθνική χειραφέτηση (I). Ανεξάντλητη πηγή για σχόλια, αλλά καμιά φορά ακόμα και η γελοιότητα μπορεί να γίνει επικίνδυνη.

★ Τεράστιας σημασίας συμφωνία, μετά από πολλά εμπόδια και άφθονο παρασκήνιο, έκλεισαν η Μότορ Όιλ του Βαρδινολιάνη και η Σαουδαραβική Αράμκο. Στόχος η κυριαρχία στην Ευρωπαϊκή Αγορά. Αυτές είναι δουλειές. Τι Σημίτης, τι εθνική οικονομία, τι Ιμια, τι Τουρκία, τι να λέμε τώρα...

★ Βγήκε ο Παπανδρέου από το Ωνάσειο. Παρακαλώ το λογαριασμό αναλυτικά στα σπίτα μας μαζί μ' αυτόν την ΔΕΗ. Ξέρετε εσείς τώρα, βάλτε και κάτι παραπάνω, χαλάλι του αφού "ζει".

★ Την έμπρακτη αλληλεγγύη της στην συγκέντρωση και πορεία των αγροτών στην Αθήνα έδειξε η Κρατική ασφάλεια. Σύσσωμη η υπηρεσία παραβρέθηκε στο χώρο της συγκέντρωσης. Μαζί με την συνδικαλιστική ηγεσία που ελέγχεται από το Κ.Κ.Ε. προσπάθησαν να απομονώσουν του "γνωστούς-αγνώστους" που μοίραζαν προκηρύξεις και συζητούσαν με τους αγρότες. Δεν ξέρουμε αν τελικά πήγαν μαζί με εκπροσώπους των αγροτών στην Βουλή να παραδώσουν το υπόμνημα με τα αιτήματά τους...

Αλληλεγγύης συνέχεια...

ΣΤΙΣ 15-3-96, στο αμφιθέατρο Γκίνι του Πολυτεχνείου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: Πολυτεχνείο '95: Δικαστικές διώξεις και Κοινωνική Αλληλεγγύη.

Μέσα σ' ένα συντροφικό κλίμα, συννευρεθήκαμε πολλοί απ' τους συντρόφους που συλληφθήκαμε το πρωινό της 18 Νοέμβρη, αλλά και πολλοί συμπαραστάτες (γονείς-αριστεριστές) και αναπτύχθηκε -όσο ήταν δυνατόν- η διαθεσιμότητα και το σκεπτικό κάποιων συντρόφων για την δημιουργία της Πρωτοβουλίας

δικαστές και οι μπάτσοι σε πολλούς συντρόφους απ' τους 530 συλληφθέντες. Η αναγκαιότητα συνέχειας της κοινωνικής και της αναρχικής αλληλεγγύης στους δικαζόμενους και στους 9 διωκόμενους συντρόφους, δεν μπορεί παρά να εισάγεται στην έντονη δραστηριοποίηση σε όλες τις εστίες αντίστασης που αναπτύσσονται αυτήν την εποχή (κινήσεις αγροτικές - εργατικές - φοιτητικές, φυλακισμένοι, κοινωνικές μειονότητες, ολικούς αρνητές, συνταξιούχοι...).

Αλλά, ειδικά στους συγκεκριμέ-

με τίτλο "Πιστοποιητικό θανάτου":

"Έστειλα μηνύματα επίσης, πως ο καιρός άλλαξε, η άπνοια τέλειωσε και τα πανιά μου τα μάλωσα απ' τη βία του τελευταίου τυφώνα.

Τώρα προετοιμάζομαι για το νέο ταξίδι μου με πλήρωμα ικανό και τολμηρό, δοκιμασμένο και ξεκάθαρο και όχι όπως παλιά, ανίκανο και θρησκευόμενο που μόλις τα βρήκε λίγο σκούρα και ζόρικα, έτρεξε να φυλαχτεί και να ασφαλιστεί σε πράγματα και καταστάσεις που υποτίθεται "βιωματικά" τα είχε ξεπεράσει. Που μόλις τα λουριά ζορίσανε θυμήθηκαν πως είναι άνθρωποι κι αυτοί, επιστρέφοντας στις κρυμμένες τους καβάζες με πρόθεση να πάθουν αμνησία ή μάλλον να χρησιμοποιήσουν την πείρα που απέκτησαν μέσα από άλλους για να είναι πρώτοι στους χαζοκύκλους που γυρίζουν.

Δεν πήραν χαμπάρι πως με τέτοιες κινήσεις απελπισίας και φόβου ανοίγουν τον τάφο- λάκο τους. Φοβήθηκαν την Ερμηιά και ορίστηκαν σαν κάτι. Κι όμως χάθηκε η μεγάλη ζαριά που θα μπορούσε να αποδείξει πως η "άλλη ζωή" που τόσο ύμνησαν κάποια εποχή είναι εδώ πέρα. Μόνο που για να την αγγίξεις, θέλει κουπί δυνατό, γιατί το ρεύμα σου είναι αντίθετο και εχθρικό.

Σκάλωσαν στους ιστούς κάποιας αράχνης. Γλυκοφέρνοντας το τίποτα, σαν εκκολλημένοι μηδενιστές. Χεσμένοι όμως μη τυχόν και τους πάρει, γιατί τότε δεν έχει πια επιστροφές.

Και συ απορρίπτοντας μόνο σου τη δυνατότητα να αποδράσεις από τα δεσμά σου, παραμένεις στοιχειωμένος στο δάσος των φωτισμένων, γράφοντας κείμενα κατεύθυνσης.

Ας πρόσεχες λοιπόν και σύ".

Και συνεχίζει: Έτσι σύντροφοι,

στη μέση της διαδρομής μας, πραγματικά αντίθετη να γράψω αυτή τη στιγμή για το Πολυτεχνείο '95, μάλλον να ξαναγράψω λόγια χλιοειωμένα, θα σας επιστρέψω στην σκηνή της σύλληψής μας, όπου, δεθήκαμε με τα βλέμματά μας ρουφώντας ο ένας την δύναμη και την συντροφικότητα του άλλου, παραμένοντας όρθιοι, τραγουδήσαμε...

Τώρα, στη μέση του αγώνα μας, σας δίνω ξανά αυτό το βλέμμα στον καθένα χωριστά για να μιλήσουν επιτέλους οι πράξεις μας, πράξεις ανάλογα με τις επιλογές και τα μέσα που κατέχει συνειδητά κάθε σύντροφος/σα και ας δώσουμε μήνυμα απόδρασης απ' τα δεσμά μας, σε μας και στους συντρόφους μας που είναι στις φυλακές.

Στον Γ. Μπαλάφα που επιμένει, στον Οδυσσέα Καμπούρη που μας περιμένει, στον Νίκο Καρατζά που ουρλιάζει χωρίς φωνή σε ανθρώπους χωρίς αυτιά, στον Χρήστο Στρατηγόπουλο που τον γυροφέρνουν από φυλακή σε φυλακή και από δικαστήριο σε δικαστήριο, στον Σπύρο Δαπέργολα που μας σκέφτεται, στον Μάριο Χρυσοστόμου που τον απομονώσανε, στον Γιώργο Κρητικόπουλο που τον τρομοκρατήσανε παραδειγματικά, στον Κώστα Καραρέμα που ανυπομονεί, στον Χριστόφορο Μαρίνο που εξοντώνουν βασανιστικά και τέλος σ' όλους εμάς (530 συλληφθέντες) ας "εξαργυρώσουμε" με κάθε τίμημα που τους - μας αξίζει το "πιστοποιητικό θανάτου" πάνω στο πτώμα του κάθε ταξικού και κοινωνικού μας εχθρού. Σας ευχαριστώ.

για την Κοινωνική Αλληλεγγύη.

Πέρα από τις παρουσιάσεις τριών κειμένων, αυτού της εισήγησης της πρωτοβουλίας -που παρουσιάστηκε στην Αλφα στο φύλλο του προηγούμενου Σαββάτου 16-3-96- και των δύο κειμένων που παρουσιάζονται σήμερα, η κουβέντα στηρίχθηκε κυρίως στις διαθεσιμότητες, δυνατότητες, δραστηριότητες, πρακτικές που θα αποφασίσουμε να αναπτύχθουν μέσα στο κοινωνικό και ταξικό πεδίο δράσης όλων, ενόψει των συνεχιζόμενων δικών των 300 περίπου, που δικάζονται με την τρίτη διαχωριστική κατηγορία που απόδωσαν οι

νους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους και του κεφάλαιου που έλαβαν χώρα, όπως πανεπιστημιακοί και σύγκλητος, αστυνομία, δικαστές, Μ.Μ.Ε και οι υπουργοί δημόσιας τάξης και δικαιοσύνης που δεν είναι παρά γνωστοί-γνωστοί-συνταξιούχοι που πρωτοστάτησαν στην ενορχηστρωμένη καταστολή και ομηρία 530 αγωνιστών, σφειλούμε να στείλουμε μήνυμα αντίστασης και συνέχειας πολλών άλλων πολυτεχνείων!

Η συντρόφισσα, Ε.Τ που διώκεται, ξεκίνησε διαβάζοντας ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Βαγγέλη Λάμπρου

★ Από την βδομάδα που πέρασε, η Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη άρχισε ανοιχτές συνελεύσεις.

Οι συνελεύσεις αυτές θα γίνονται μία φορά τη βδομάδα, σε χρόνο και τόπο που θα ανακοινωθεί σύντομα.

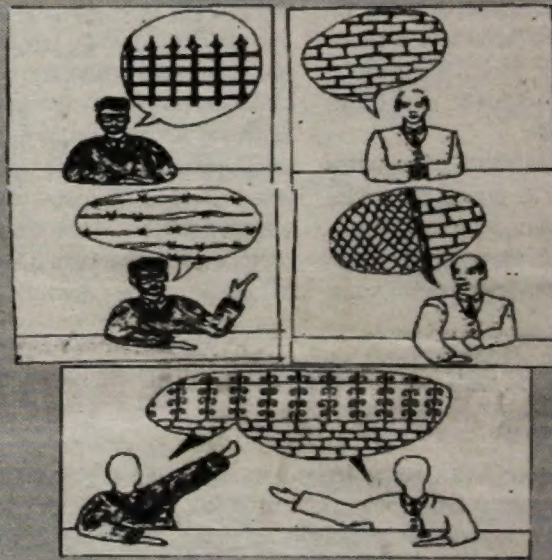
Το ζήτημα των δικών των 300 για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου (άσχετα αν η δίκη του πρώτου γκρουπ αναβλήθηκε για τον Σεπτέμβριο) και οι διώξεις σε βάρος των 7 αγωνιστών του Πολυτεχνείου '95 που απειλούνται με άμεσες φυλακίσεις, είναι οι δύο πρώτες αιχμές της δραστηριοποίησης της. Μια δραστηριοποίησης, που μέσα από μια κοινωνική και αγωνιστική οπτική, μπορεί να ξεπερνάει τις δημοσιοκρατικές λογικές αλλά και όλα τα τεχνικά ζητήματα της τυπικής αλληλεγγύης και να ενοποιήσει διαφορετικές λογικές και ανθρώπους. Η αλληλεγγύη δεν ήταν και δεν είναι προνόμιο κανενός. Παρόλα αυτά είναι μια πρωταρχική επιλογή αγώνα για όλους.

Όπως αυτό που έμπρακτα λειτουργήσε στο Πολυτεχνείο του '95 ήταν η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη, έτσι και σήμερα η όποια προσπάθεια για τη συνέχιση αυτού του αγώνα περνάει μέσα από την ενίσχυση και πλαισίωση των ανοιχτών και συλλογικών κινήσεων αλληλεγγύης.

Η επόμενη συνέλευση της Πρωτοβουλίας θα πραγματοποιηθεί την Τρίτη 7.00 μ.μ. στο Πολυτεχνείο.

Για τους 526 καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

Φοιτητικές εκλογές:
Οι φοιτητικές παρατάξεις θυμήθηκαν τους φοιτητές-πελάτες τους και έστησαν τα θλιβερά τραπέζομάγαζα τους στις σχολές

Να διώξουμε τους ειδικούς της διαμεσολάβησης
ΝΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Η παραπάνω αφίσα κυκλοφόρησε από συντρόφους της Φιλοσοφικής εν όψει των φοιτητικών εκλογών της 28ης Μαρτίου

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην Κοζάνη

Φίλοι και φίλες,

Βλέποντας την αγωνιστική μας διάθεση, την ψυχική μας ισορροπία, τον ίδιο μας τον εαυτό να διαβρώνεται σιγά-σιγά από το δοσμένο και κενό τρόπο ζωής που μας πασάρουν, αποφασίσαμε να αντισταθούμε δυναμικά.

Δημιουργήσαμε στην πόλη μας ένα χώρο, ο οποίος θα λειτουργεί ως αυτόνομο στέκι και μέσα απ' αυτόν θα κραυγάζουμε έναντι στους επίδοξους διαχειριστές των ζωών μας, ξυπνώντας την πόλη από το λήθαργο, παράλληλα με την προσπάθεια να γνωρίσουμε καλύτερα τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους μας μέσα από την συνέντευξη και την επικοινωνία.

ΘΕΛΟΥΜΕ: Έναν χώρο στον οποίο έχουμε αφήσει το προσωπικό μας στίγμα, τον αγαπάμε και η δημιουργία του -όπως και η λειτουργία του- να βασίζεται στην αυτοδιάθεση, την αυτοδιαχείριση, την αυτοοργάνωση.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ: Έναν εναλλακτικό τρόπο ψυχαγωγίας και γενικό-τερα ζωής, μακριά από την εμπορευματοποίηση, το face control, τη "φιογούρα" και το διαχωρισμό των ανθρώπων.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ: Τη διάθεση μας, μέσα από συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις, την επικοινωνία με τους συνανθρώπους μας και την ανταλλαγή των σκέψεων και των απόψεων μας, αγωνιζόμενοι για τα θράματα και τις φιλοδοξίες μας.

Είμαστε αλληλέγγυοι σ' όλα τα κομμάτια της κοινωνίας που αγωνίζονται για την κοινωνική απελευθέρωση και ζητάμε την αλληλεγγύη και τη συμμετοχή σας στο εγχείρημα μας.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

Αντιεξουσιαστικό Τριήμερο στη Θεσσαλονίκη

★ Σήμερα, Σάββατο 23 Μάρτη, γίνεται συζήτηση με θέμα: "Η αναγκαιότητα της αλληλεγγύης", στο στέκι του Βιολογικού, στις 4 μ.μ. Ακολουθεί ρεμπέτικη βραδιά στην κατάληψη Βίλλα Βαρβάρα (10 μ.μ.)

★ Την Κυριακή 24 Μάρτη θα γίνει συζήτηση με θέμα: "Εκτιμήσεις για την εποχή μας", στο στέκι του Βιολογικού, στις 4 μ.μ. Ακολουθεί γεύμα για τον ένα χρόνο της έκδοσης της εφημερίδας μας, στη Βίλλα Βαρβάρα, στις 9 μ.μ.

★ Τη Δευτέρα 25 Μάρτη θα γίνει συζήτηση με θέμα: "Αντιλήψεις για το κίνημα αντίστασης", στο στέκι του Βιολογικού, στις 12 το μεσημέρι.

Σκέφτομαι και γράφω
η αθλιότητα της εκπαίδευσης
και η εκπαίδευση της αθλιότητας.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα έχει συνέντευξη στην Αθήνα κάθε Δευτέρα στις 8 μ.μ. (Βαλτετσίου 35) και στη Θεσσαλονίκη κάθε Πέμπτη στις 9 μ.μ. (Φραγκίνη 5, Λουλουδάδικα - 2ος όροφος).

Δεν υπάρχει ανάγκη και λόγος να χαϊδεύονται τ' αυτιά κανενός. Ούτε βέβαια αυτής της επίκλησης του κράτους, ούτε καν αυτής της "εθνικής παιδείας", αυτού του μύθου της μαζικής αποπλάνησης-παραπλάνησης από τους εκάστοτε διαχειριστές της αθλιότητας μέχρι τους εκάστοτε κατεστημένους διεκδικητές της σε μια κοινωνία αρχόντων και πληβείων.

Σήμερα, το κράτος παντού,
η κοινωνία πουθενά.

Το κράτος βρίσκεται εκεί που ήδη υπάρχει η συνείδηση της κοινωνικής απραξίας και του καθιερωμένου κανονισμού της γενικευμένης δυσάρεσκας από την πολιτική των επαγγελματιών της δημοκρατίας, δηλαδή από τους ντόπιους μεγάλους, μεσαίους, μικρομεσαίους και μικρούς παράγοντες. Οποιαδήποτε δραστηριότητα μπορεί να ειπωθεί μόνο διαμεσολαβημένη από κάποιους αρμόδιους. Ποτέ ως άμεσος λόγος και πράξη των πολλών. Αρκετά. Το μήνυμα είναι σαφές: να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας.

Η εκπαίδευση στα χέρια μας. Η εκπαίδευση ένας θεσμός καταπιεστικός για την παιδική ηλικία - θεσμός μαντρί

Κάτω τα κράτη και οι πατρίδες

Το παρακάτω κείμενο είναι από προκήρυξη που κυκλοφόρησε στην Πάτρα από συντρόφους, την περίοδο της πρόσφατης κρίσης με την Τουρκία. Δημοσιεύεται τώρα αφού εξακολουθεί να είναι επίκαιρο μετά τις τελευταίες εξελίξεις.

Αλήθεια, ποιός απ' όλους μας δεν αισθάνθηκε ανησυχία και ανάμεικτα συναισθήματα τις μέρες -και νύχτες- που η τελευταία κρίση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας διαδραματιζόταν με αφορμή δύο βράχια, που ως δια μαγείας εκσφενδονίστηκαν από το χάος της άγνοιας και της αδιαφορίας στο κέντρο του ενδιαφέροντος; Το πώς δέχτηκε ο καθένας την είδηση της εκκίνησης του στόλου και της πολεμικής ετοιμότητας, στην οποία βρέθηκαν, εν μία νυκτί, οι "ένοπλες δυνάμεις", είναι ένα πρόβλημα που άπτεται προσωπικών βιωμάτων και θεωρήσεων. Η ουσία του, όμως, εκφράζει την, περισσότερο ή λιγότερο, πιστή αναπαραγωγή και αφομοίωση, από την πλευρά του "απλού πολίτη", του "μέσου Έλληνα" (για τον οποίο μας έχουν πρήξει τ' αυτιά οι κάθε λογής ενορχηστρωτές της εξουσίας και με τον οποίο πασχίζουν αγχωμένα και φορτικά να μας ταυτίσουν) των προσεκτικά και χρόνια καλλιεργημένων προκαταλήψεων, στάσεων και συναισθηματικών συνηθειών απέναντι στον "προαιώνιο εχθρό" (τον "Τούρκο"). Έτσι, για άλλη μια φορά, είδαμε να (ξανα)στηνεται το γνωστό σκητικό. Από τη μια οι συνήθειες "κακοί" Τούρκοι, που επιβουλεύονται διαρκώς "κάτι" κι απ' την άλλη οι συνήθειες "καλοί" Έλληνες που υπεραμύνονται των πατριών εδαφών -στην προκειμένη περίπτωση, των πασίγνωστων πλέον βραχονησίδων. Στην κατάλληλη στιγμή δε, εμφανίστηκαν και οι συνήθειες "νονοί" - εγγυητές της παγκόσμιας "νέας" τέξης (βλέπε: σιγής νεκροταφείου) ενσαρκώνοντας το ρόλο του αντικειμενικού και "υπεράνω παθών" μπαμπούλα, που ως αυστηρός πατέρας, τραβάει τ' αυτιά στα άτακτα παιδιά και τα χαϊδεύει ταυτόχρονα (πότε το ένα περισσότερο και πότε το άλλο: μην ξεχνάμε τη μεταβλητότητα των συμφερόντων και των σκο-

πιμοτήτων). Κι όλα αυτά (ένα ακόμα θέατρο του παραλόγου, στημένο στις πλάτες των έντρομων λαών που για μια ακόμα φορά φαίνονται να σπρώχνονται να αλληλοσφαχτούν) την ώρα του:

• Η Ελλάδα έχει μόλις αποκτήσει μια ευρώδουλη κυβέρνηση (τη λένε και "κυβέρνηση με σαφείς ευρωπαϊκούς προσανατολισμούς").

• Η Τουρκία δεν έχει κυβέρνηση, ενώ οι πολιτικές δυνάμεις της φαίνονται ανίκανες να διαχειριστούν με συνέπεια τις προτεραιότητες της τουρκικής κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας.

• Τα συμφέροντα των πολυεθνικών του πετρελαίου έχουν κάνει άνω-κάτω την περιοχή για την τελική διαμόρφωση του αγωγού του ρωσικού πετρελαίου και της εκμετάλειυσής του.

• Η ελληνική καπιταλιστική ολιγαρχία και το προσωπικό φερέφωνό της: η κυβέρνηση Σημίτη, έχοντας πλέον εξασφαλίσει τις "πλάτες" της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μέσω της δουλκτικής εξυπηρέτησης των αναγκαιοτήτων/προτεραιοτήτων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου στην περιοχή και τη φαινομενική ανοχή των "αφεντάδων" Αμερικάνων, με τη συμμετοχή ελληνικού εκστρατευτικού σώματος στο "σχέδιο ειρήνευσης στη Βοσνία" (η σιγή νεκροταφείου που λέγαμε), φαίνεται να μονιμοποιείται στο ρόλο της σαν η σημαντικότερη δύναμη εκμετάλειυσής και άσκησης ελέγχου στην περιοχή των Βαλκανίων.

• Επιπρόσθετα, οι Αμερικάνοι έχουν από καιρό δεσμευτεί ότι εντός του '96 επίκειται πρωτοβουλία για την επίλυση του "κυπριακού".

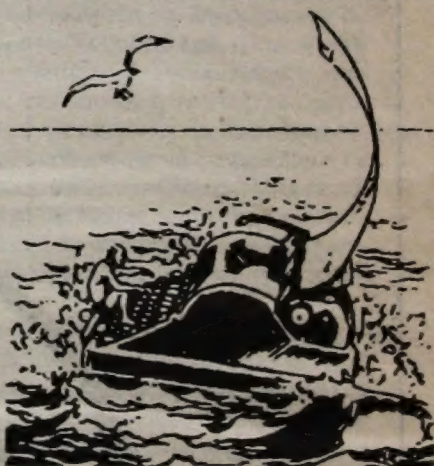
Και ξαφνικά: ο πόλεμος "προ των πυλών". Προσθέστε και την αλλόφρονη και σχιζοφρενή (πάντα όμως στα πλαίσια εξυπηρέτησης σκοπιμοτήτων) παρουσίαση αυτού του "κυκλώνα" από τα (διαφόρων προσανατολισμών-"γλυψίματος") Μ.Μ.Ε. και έχετε τη θωρόρηση της γελοιοποίησης του πράγματος, που οδήγησε τον ελληνικό λαό ανάμεσα στη σκύλλα της ηττοπάθειας, αλλά και της "εθνικής ταπείνωσης" από τη μια και στη χάρυβδη της προστασίας της τιμής της πατρίδας (με όλα τα συνακόλουθα φαιδρά περιστατι-

κά, όπως οι δεξιοί να φωνάζουν προδότες τους "μάστορες" της, με νέο πρόσωπο - προσωπίο, "αλλαγής" από την άλλη.

Για μας τα πράγματα είναι ξεκάθαρα: η αστική τάξη δε δίστασε ποτέ και απέναντι σε κανένα τίμημα, αν δεν διακυβευόταν η συνολική ύπαρξή της, στην προσπάθειά της να επιτύχει των στόχων που εξυπηρετούσαν τα συμφέροντά της. Πολύ περισσότερο δε, οικονομικές ολιγαρχίες, όπως η ελληνική και η τουρκική, ιδιαίτερα γνωστές για την ιστορική τους ανευθυνότητα και τον πολιτικό τους κομπογιαντισμό, όσον αφορά την επιλογή και προώθηση πολιτικών και οικονομικών προτεραιοτήτων-σκοπιμοτήτων. Και απ' ό,τι φάνηκε, όλοι εμείς θα οδηγούμασταν σαν τα πρόβατα για σφάξιμο στα πλαίσια, ακριβώς, της -με πρόχειρο και κομπογιαντικό τρόπο- εξυπηρέτησης σκοπιμοτήτων, αν δεν εμφανίζονταν, την προκαθορισμένη στιγμή, οι διεθνούς κύρους εργολάβοι κηδεϊών (ας μην ξεχνάμε ότι το μεγαλύτερο μέρος του πολεμικού εξοπλισμού της Ελλάδας και της Τουρκίας είναι αμερικανικής προέλευσης), απαιτώντας να γίνουν τα πράγματα με τάξη και εξαντλώνοντας τις δυνατότητες (ξανα)μοιράσματος της πίττας. Γι' αυτό και οι εκατέρωθεν διαβεβαιώσεις ότι αν και, προς στιγμήν, αποφεύχθηκε ο πόλεμος, οι επόμενοι μήνες προβλέπονται ιδιαίτερα "θερμοί".

Εμείς θα συμφωνήσουμε μαζί τους. Οι επόμενοι μήνες θα είναι "θερμοί" και θα γίνουν ακόμα "θερμότεροι" (ήδη στην Τουρκία σοβαρές συγκρούσεις μεταξύ αστυνομίας και διαδηλωτών φοιτητών, την επομένη της "κρίσης" αποτέλεσαν το έναυσμα) στο βαθμό που και ο ελληνικός και ο τουρκικός λαός συνειδητοποιήσουν ότι για τη φτώχεια και τη μιζέρια τους (ο δόκιμος γιάπικος όρος είναι: λιτότητα και τα αποτελέσματά της), σε τίποτα δε φτάνει οι "απέναντι", αλλά ότι οι μόνοι φταίχτες είναι τα ντόπια αφεντικά και οι, κατά περίπτωση, πάτρωνές τους

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο
ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΛΑΟΣ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

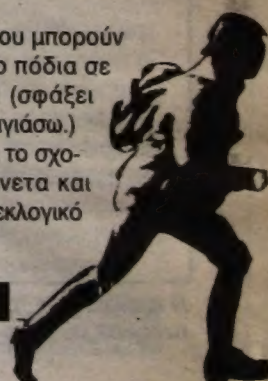

λείο Καλλονής της Τροϊζηνίας, που συνωστίζονται σε λίγα τετραγωνικά προκειμένου να πεισθούν, για το χατίρι κάποιων υπαλλήλων της δημοκρατίας, ότι ένα τριθέσιο σχολείο μπορεί να λειτουργεί σε ένα διθέσιο κτίριο.

Όπως περίπου μπορούν να μπουκνέ δύο πόδια σε ένα παπούτσι (σφάζει με αγάπη μου ν' αγιάσω.)

Εννοείται ότι το σχολείο μπορεί άνετα και λειτουργεί ως εκλογικό κέντρο.

Κ.Γ.

για υποψήφιους υπηκόους πάσης φύσεως και υποταγμένους μακράς διάρκειας -είναι ένα προϊόν στη κυριολεξία με ημερομηνία λήξεως.

Το ξεζούμισμα του δημόσιου μόχθου και εργασίας των ανθρώπων είναι πασίγνωστο πως θα φύγει για την εξασφάλιση λίγων κι εκλεκτών, για τους φίλους-εργολάβους και για τη δαίτα των κρατικών υπαλλήλων.

Στους ντόπιους επαγγελματίες της δημοκρατίας απομένει να παίξουν με τα ψίχουλα στις ετήσιες συγκεντρώσεις των κομάντων τους και στις ροζ γραμμές για μια "θέση στον ήλιο".

Αυτός ο τόπος (και κάθε ίδιος-άλλος) αποτελεί ένα φέουδο, μια ιδιοκτησία, ένα μιλλέτι κάποιων κοτζαμπάσηδων, κάποιων τοπαρχών, που μιλούν στο όνομα μας.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει και τίποτα δε φαίνεται όπως παλιά.

Σε κείνους που χαϊδεύουν, παρακαλούν, υπομνύονται, ζητούν, επιαι-

τούν, απαιτούν αναρωτόμενοι "πού είναι το κράτος;". Το κράτος υπάρχει, είτε "εξυπηρετεί" είτε όχι. Είναι ο διαμεσολαβητής της θέλησης και ο τοποτηρητής της κοινωνικής ανυπαρξίας. Το μήνυμά τους είναι σαφές: Να μοιραστούμε τη φτώχεια, να φαγωθούμε, να σκοτωθούμε για τα ψίχουλα, να κληρωθούμε σε μια μεζονέτα, να παίξουμε τα κεφάλια μας σ' ένα καταλυτικό. Σ' αυτό το τοπίο απομένει ο καπιταλισμός, ο αταβισμός, η μιζέρια, ο πόλεμος, το θέαμα, η τρομοκρατία και τα όνειρα-ονειρώξεις ες αεί.

Από την άλλη, το αρχιπέλαγος της ισότιμης ζωής, της άμεσης δημοκρατίας, της φωνής, της αμφισβήτησης, του παιδικού ονείρου, του αυτεξούσιου.

Να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας.

Υ.Γ.: Η αφορμή δεν είναι παρά ένα κομμάτι ταλαιπωρίας, για κάποιες παιδικές ψυχές, στο δημοτικό scho-

Έχει ανοιχτεί λογαριασμός για την οικονομική ενίσχυση του φυλακισμένου Θ. Τριανταφύλλη. Ο αριθμός είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τράπεζα.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Τριανταφύλλης καταδικαστηκε πρόσφατα σε 6 χρόνια φυλάκιση για την κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, ενώ η οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη.

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 47

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45

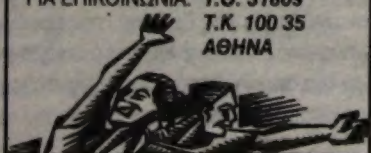
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

των δύο καταστάσεων.

Κι ως μην ξεχνάμε ότι από τον αρχικό πυρήνα μόλις το 1/3 των ανθρώπων παραμένουν ακόμα, μια και από την ανοιχτή συνέλευση του ΑΛΦΑ έχουν περάσει ήδη περίπου 30 άνθρωποι. Άνθρωποι που παράλληλα με το ΑΛΦΑ είχαν και έχουν -κι άλλα πεδία δράσης και παρέμβασης - κατά καιρούς πιο ουσιαστικά απ' αυτό της εφημερίδας.

Το δεύτερο στοίχημα, λοιπόν, δεν κερδήθηκε ακόμα. Καθόλου ευχαριστημένοι δεν είμαστε, εμείς οι ίδιοι από την εσωτερική λειτουργία της συντακτικής συνέλευσης στην Αθήνα. Δεν καταφέραμε ακόμα την κατάκτηση της συλλογικότητας: περισσότερο ως ένα άθροισμα προσώπων μας αντιλαμβανόμαστε. Ένα σύνολο προσώπων που μάλλον αθροιστικά, παρά συνθετικά, ολιστικά, λειτουργούμε. Ο καθένας/μία μπορεί κατά περιόδους να δίνει ό,τι καλύτερο έχει μέσα του/της, αλλά είμαστε ανυποψίαστοι ακόμα για τις δυνατότητες του ενός/μίας σε συνδυασμό με τις δυνατότητες του άλλου/άλλης. Μας δένει η κοινή αγωνία του εγχειρήματος κι ένα στοίχημα που ακόμα το παλεύουμε.

ΠΡΩΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

(ή πως βγαίνει η εφημερίδα)

Ένας μαραθώνιος που αρχίζει με τη συνέλευση της Κυριακής, κορυφώνεται με τη διαδικασία της σελιδοποίησης στα κομπιούτερς από την τεχνική ομάδα (δακτυλογράφηση, επιμέλεια, σελιδοποίηση) που αρχίζει κάθε Πέμπτη βράδυ και τελειώνει Παρασκευή πρωί. Μετά βγαίνει το φιλμ, γίνεται το μοντάζ και γραμμή για το τυπογραφείο. Αργά το βράδυ της Παρασκευής μεταφορά των δεμάτων απ' το τυπογραφείο στα πρακτορεία διανομής, Σάββατο πρωί έλεγχος της απόσυρσης από την κυκλοφορία του προηγούμενου φύλλου -έλεγχος στην ουσία του κατά πόσο οι αριθμοί κυκλοφορίας που μας δίνει το κεντρικό πρακτορείο για την Αθήνα, ανταποκρίνονται στους

αριθμούς των επιστρεφόμενων φύλλων. Και παράλληλα με όλα αυτά διανομή στα βιβλιοπωλεία, αποστολές με το ταχυδρομείο, πληρωμές και εισπράξεις κλπ, κλπ.

Μέσα στο καθεστώς αυτή της εξοντωτικής χρονικής πίεσης, υπό συνθήκες διαρκούς οικονομικής σύνθλιψης (κάθε μήνα "μπαίνουμε μέσα" 100-150.000 κι αν προσθέσει κανείς εκατό και πλέον χιλιάδες λειτουργικά έξοδα γραφείων κάθε μήνα, έχει μια πρώτη εικόνα της κατάστασης) η συντακτική συνέλευση κατάφερε κατ' αρχήν το "ακατόρθωτο": την τακτική έκδοση της εφημερίδας εδώ κι ένα χρόνο. Το πρώτο στοίχημα, αυτό της τεχνικής πλευράς της έκδοσης κερδήθηκε. Μάθαμε να λειτουργούμε με ισορροπίες τρόμου ("ποιά μέρα πληρώνομαστε την κυκλοφορία της επαρχίας του προηγούμενου μήνα;", "τι φέσι μπορούμε να βάλουμε για το χαρτί;", "πότε λήγει η ΔΕΗ;") και μόνο όταν έφθανε ο κόμπος στο χτένι να κάνουμε εκδηλώσεις για την οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας (σε ένα χρόνο δύο όλες κι όλες: το πάρτυ στο Στρέφη και το ρεμπέτικο στην ΑΣΟΕΕ). Δεν θά 'πρεπε να ξεχάσουμε την αυθόρμητη οικονομική υποστήριξη πολλών φίλων, κυρίως από την επαρχία, που μας έκανε να αισθανόμαστε ότι την αγωνία για την υλική -κατ' αρχήν- επιβίωση της εφημερίδας τη μοιραζόμαστε με πολύ περισσότερο κόσμο απ' ό,τι νομίζαμε.

Παράλληλα ο τεχνικός εξοπλισμός του ΑΛΦΑ μας έδωσε την ευκαιρία να βοηθήσουμε να βγούνε πολλά αυτοκόλλητα, αφίσες, προκηρύξεις, τρικάκια, μπροσουρίτσες μειώνοντας έτσι σημαντικά το κόστος έκδοσης για τους συντρόφους απ' όλη τη χώρα (τό 'παμε και το ξαναλέμε: το ΑΛΦΑ είναι ανοιχτό για οποιοδήποτε τέτοια βοήθεια)

Ένας χρόνος ΑΛΦΑ: πρώτος απολογισμός

Μέσα από τους αριθμούς

Ας δούμε, κατ' αρχήν, στοιχεία της κυκλοφορίας. Στην Αθήνα, τους τελευταίους μήνες, έχει σταθεροποιηθεί στα 600 φύλλα κατά μέσο όρο. Για την επαρχία τα τελευταία στοιχεία (621 κατά μέσο όρο το Δεκέμβρη) δείχνουν μια ανάλογη σταθεροποίηση. (Ενδεικτικά αναφέρουμε: Θεσσαλονίκη 228, Γιάννενα 46, Καβάλα, Ηράκλειο, Ρέθυμνο από 25 φύλλα τη βδομάδα). Ειδικά για την επαρχία θα πρέπει να τονίσουμε ότι τα επίσημα στοιχεία είναι μάλλον αρκετά πλασματικά: δεν έχουμε καταφέρει ακόμα να ελέγξουμε τις επιστροφές της (αυτό σημαίνει δυο-τρεις επισκέψεις κάθε βδομάδα στις αποθήκες του Καματερού) και η κλοπή γίνεται είτε με τη δήλωση μεγαλύτερων αριθμών επιστρεφόμενων απ' ό,τι στην πραγματικότητα, είτε με την "παρεϊσφύση" στα δέματα του ΑΛΦΑ άλλων εφημερίδων (και μαντέψτε ιδιαίτερα ποιός...) οπότε αυξάνονται οι επιστροφές. Και αναφέρουμε τους παραπάνω αριθμούς αποκλειστικά σε σχέση με τα οικονομικά της εφημερίδας μια και με 200 περίπου παραπάνω φύλλα το ΑΛΦΑ θα έβγαζε κάθε εβδομάδα τα έξοδα της εφημερίδας. Έτσι κι αλλιώς, οι αριθμοί κυκλοφορίας μικρή σχέση έχουν με την κοινωνική απεύθυνση ενός εντύπου -πλην ακραίων καταστάσεων.

Στα 45 φύλλα αυτής, της πρώτης χρονιάς του ΑΛΦΑ, ανακοινώθηκαν μέσα απ' τις σελίδες του 106 εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα, ενώ παρουσιάστηκαν συνολικά 46 μπροσουρές, βιβλία και άλλες εκδόσεις (στο επίπεδο αντιπληροφόρησης, τουλάχιστον, τα πάμε καλά). Συνολικά δεχτήκαμε πάνω από 200 επιστολές απ' τις οποίες δημοσιεύτηκαν 68:

- 15 επιστολές από τη φυλακή και 2 από το στρατό
- 11 επιστολές γενικών θέσεων και 13 παρεμβάσεις (κυρίως σχετικά με τον Α/Α χώρο)
- 5 επιστολές κριτικής (είτε προς εμάς, είτε προς άλλους) και μία ανακριβούς κριτικής (προς εμάς)
- 4 απαντητικές σε κείμενα που δημοσιεύτηκαν
- 4 επιστολές που την πέφτουν (σε άλλους) και μίας υβριστικής κριτικής (σε μας)
- 3 επιστολές οργής και μία λύσας
- 2 επικές και μία ποιητική
- 2 επιστολές με (σε μας) και μια με υποσχέσεις σε άλλους
- 1 επιστολή ακατάταχτη(!) και

μια καταγγελία απόλυσης

Ακόμη δημοσιεύσαμε 23 διευθύνσεις επικοινωνίας σε όλη την Ελλάδα, δύο συνεντεύξεις (μόνο), κανένα ρεπορτάζ και τρεις ανακοινώσεις γέννησης (ενός κοριτσιού, μια συντακτικής συνέλευσης και ενός κοινωνικού κέντρου).

Παράλληλα πεδία

♦ Τον ίδιο χρόνο η αρχική ομάδα συνεργατών/τριών Θεσσαλονίκης που απ' την αρχή σχεδόν ανέλαβε τη σελίδα των διεθνών κατάφερε να διχτωθεί με πολλές συλλογικότητες και έντυπα του εξωτερικού. Πολύ σύντομα, ο πρώτος ευρύτερα

λιά φύλλα της εφημερίδας.

♦ Προσπαθήσαμε ακόμα να 'ρθουμε πιο κοντά με συντρόφους και συλλογικότητες απ' όλη τη χώρα. Να γνωριστούμε, να συζητήσουμε, να βγάλουμε τις αγωνίες μας για την αδυναμία άρθρωσης στιβαρού κοινωνικοπαρεμβατικού λόγου. Με την ουσιαστική παρέμβαση των συντρόφων συνεργατών/τριών από τη Θεσσαλονίκη μπορέσαμε να βρεθούμε με τους συντρόφους/ισες στην πρώτη πανελλαδική συνάντηση, στην Αθήνα τον περασμένο Σεπτέμβρη. Ανιχνεύτηκαν οι δυνατότητες δημιουργίας δικτύου Στήριξης της εφημερίδας, κάναμε μια πρώτη επαφή μεταξύ μας. Πολλά πράγματα έμειναν θολά, πολλά δεν ειπώθηκαν κι άλλα τόσα συναντήθηκαν. Ποιός μπορεί να κρίνει αδρές ή αχνές σκιαγραφίες προοπτικών από τα άμεσα αποτελέσματα της επόμενης μέρας; Άλλωστε ξεκινά σήμερα η δεύτερη πανελλαδική μας

συλλογικά διαχειριζόμενος αντιεξουσιαστικός κόμβος πληροφόρησης στο Internet θα είναι πραγματικότητα.

Παράλληλα, από την Αθήνα άρχισε μια συστηματική προσπάθεια αντιπληροφόρησης ιδιαίτερα στα θέματα καταστολής και πολιτικών κρατουμένων με την -άτακτη- έκδοση σχετικού δελτίου τύπου προς τους συντρόφους του εξωτερικού. Απόπειρα που έχει πολύ δρόμο ακόμα μπροστά της...

♦ Από τις αρχές του χρόνου ξεκινήσαμε και μια προσπάθεια στησίματος δικτύου διανομής εκδόσεων για την επαρχία όχι μόνο με εκδόσεις του ΑΛΦΑ (ημερολόγιο, μπροσουρά "Ευρώπη: το όνομα του ονείρου μου"), αλλά και με δουλειές άλλων συντρόφων (κάρτες για τους Ζαπατίστας, μπροσουρά για τη Σένγκεν κ.α.). Προσπάθεια που ολοένα και περισσότερο αντιλαμβανόμαστε τη σημαντικότητά της όταν χτυπά το τηλέφωνο από κάποιο χωριό στα Γιάννενα ή στη Μεσσηνία ζητώντας κάποια έκδοση, πληροφορίες για κάποιο βιβλίο, ή απλώς κάποια πα-

συνάντηση διοργανωμένη, κατά βάση, απ' τους δραστήριους συντρόφους της συντακτικής συνέλευσης στη Θεσσαλονίκη και ο λόγος επί της αιθούσης.

★

Αγώνας, λοιπόν, για αντιπληροφόρηση, για επικοινωνία, για καλύτερη οργάνωση των διεκδικήσεων μας. Ανίχνευση προοπτικών, όχι γενικών και αορίστων, αλλά του δικού μας ορίζοντα, του δικού μας αύριο. Ας ξεχάσουμε το επίμονο πέταγμα της νυχτοπεταλούδας γύρω από τη λάμπα κι ας δουλέψουμε ξεκινώντας από τους εαυτούς μας κι από τους κοντινούς μας ανθρώπους. Ας στησουμε δικά μας πράγματα, με το μεράκι των προσωπικών μας πόθων. Ας κάνουμε τα σχέδια μας, ας χαράξουμε τις ρότες μας. Ας επιλέξουμε πρώτα τις ζωές μας κι ας οργανώσουμε συλλογικά την όπλιση των επιθυμιών μας. Ας το παλαίψουμε, κι αν απογοητευτούμε πάλι ας πάρουμε φόρα... Οι εγερτήριες φωνές μέσα μας υπάρχουν: ας αφουγκραστούμε.

Συντακτική Συνέλευση Αθήνας

Δικαστές - δήμειοι

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

κής απόφασης για εξόντωση των διωκόμενων.

Το γεγονός ότι είναι προαποφασισμένη η καταδίκη χωρίς αναστολή ενός αριθμού δικαζόμενων, δυσχεραίνει την προσπάθεια δημιουργίας ενός αποτελεσματικού κινήματος αλληλεγγύης. Μια ενιαία, συνολική και αδιαίρετη στάση των διωκόμενων θα μπορούσε να λειτουργήσει αποτρεπτικά σ' αυτή την διαδικασία εξόντωσης. Κάτι τέτοιο όμως, όπως ήδη φάνηκε, είναι σχεδόν αδύνατο. Η τωρινή ανυπαρξία κινήσεων αλληλεγγύης δίνει τη δυνατότητα στους δικαστικούς μηχανισμούς να παίξουν σχεδόν ανενόχλητοι το παιχνίδι τους. Το αντίθετο μπορεί να τους δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερο πονοκέφαλο. Είναι λοιπόν αναγκαίο να μην αποδεχούμε παθητικά την

διαδικασία αυτή. Οποιαδήποτε μορφή αντίστασης μπορεί να λειτουργήσει αποτρεπτικά για τους κατασταλτικούς σχεδιασμούς. Η ιστορία μας έχει δείξει, ότι χάνει ολοκληρωτικά μόνο όποιος αποφεύγει να δώσει τη μάχη, όποιος παθητικά αφεθεί έρμαιο στα δόντια της οποιασδήποτε -εξουσίας που δεν ξεχνά, δεν συγχωρεί, δεν παραμυθιάζεται από "ειλικρινείς μετάνοιες". Πέρα από ψευτοηρωισμούς και μεγαλεπήβολα προτάγματα, ο καθένας/μία οφείλει να τηρήσει μια αξιοπρεπή στάση υπερασπίζοντας, όχι μόνο τη συγκεκριμένη επιλογή του/της, αλλά και την ίδια του/της την ύπαρξη. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την ανάπτυξη της δράσης, την εφαρμογή στην πράξη όσων πιστεύουμε και λέμε. Ας υπομένουμε, σαν το αμόνι, για μια ακόμη φορά, τα χτυπήματα που δεχόμαστε. Θα ξαναγίνουμε το σφυρί...

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ
Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Αγρίνιο 25 Μάρτιο '96

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΜΑΡΤΗ
Ομιλία: **Ένα χρόνο με το ΑΛΦΑ**
Στάθης Βασιλάκης, 14.00μμ
Εκδήλωση προβλ. στην πλατεία: **Παράλληλα πεδία**
Παράλληλα 15.00μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΡΤΗ
Ομιλία: **Το ΑΛΦΑ και η επικοινωνία**
Στάθης Βασιλάκης, 14.00μμ
Εκδήλωση προβλ. στην πλατεία: **Παράλληλα πεδία**
Παράλληλα 15.00μμ

ΔΕΥΤΕΡΑ 25 ΜΑΡΤΗ
Ομιλία: **Το ΑΛΦΑ και η επικοινωνία**
Στάθης Βασιλάκης, 12.00μμ

Αλφα
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
1 ΧΡΟΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Η αφίσα της τριήμερης πανελλαδικής συνάντησης του ΑΛΦΑ, που κολλήθηκε σε Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Αγρίνιο και Αθήνα.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΟΠΛΑ, ΟΧΙ ΣΤΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ

Δεν ξεχνούμε τη Χαλέπτσε...

ΣΤΙΣ 16 ΜΑΡΤΗ 1988, η Ιρακινή δικτατορία του Μπάσθ, βομβάρδισε με δηλητηριώδη αέρια φωσφόρου, απαγορευμένα διεθνώς από την συνθήκη της Γενεύης στα 1952, τις κούρδικες πόλεις Χαλέπτσε, Χούρμαλ και Ντουτζάι στο Κουρδιστάν, με αποτέλεσμα ο κούρδικός λαός να θρηνήσει 7000 νεκρούς και 10.000 τραυματίες, στην πλειοψηφία τους από τον άμαχο πληθυσμό.

Η απάνθρωπη αυτή πράξη γενοκτονίας αποτέλεσε το επιστέγασμα πολλών βομβαρδισμών που πραγματοποίησε η αιμοβόρα δικτατορία του Σαντάμ, από το 1984 και μετά και κυρίως στο διάστημα Απριλίου-Ιουνίου 1987.

Οι επιδρομές αυτές και οι βομβαρδισμοί με χημικά αέρια φωσφόρου ενθαρρύνθηκαν και από την διεθνή σιωπή, καθώς άμεσοι προμηθευτές των υλικών που χρειάζεται η παρασκευή των αερίων αυτών και των κατάλληλων εγκαταστάσεων, ήταν γερμανικές εταιρείες.

Και αυτή η γενοκτονία είναι ένα γεγονός που δεν μπορεί να το αμφισβητήσει και να το παραγράψει κανείς, απ' όποια ιδεολογική σκοπιά και αν το δει.

Τέτοια γεγονότα αποτελούν πλέον καθιερωμένο σενάριο κάθε Μάρτη και στα 4 κομμάτια που είναι διαμελισμένο το Κουρδιστάν, είτε δηλ. στην Τουρκία, είτε στο Ιράκ, είτε στο Ιράν.

Είναι άραγε σύμπτωση ή επιλεγμένη προσεκτικά χρονική στιγμή το γεγονός, πως στις 21 Μάρτη είναι η κορυφαία γιορτή του κούρδικού λαού, εδώ και 2600 χρόνια, το NEWROZ;

Αυτή η μέρα για το σύνολο του κούρδικου λαού αποτελεί σύμβολο αναγέννησης φυσικής και πνευματικής, καθώς η άνοιξη, εισβάλλει ορμητικά, σαν νεαρή νύμφη, σπάζοντας την άγονη εποχή του χειμώνα και επαναφέροντας τον κύκλο της ζωής.

Ταυτόχρονα, γιορτάζεται και σαν λαϊκό σύμβολο, καθώς πριν 2.600 χρόνια στο Κουρδιστάν οι καταπιεσμένες λαϊκές μάζες με πρωτόπορο τον σιδερά Κανα, ξεσηκώθηκαν και ανέτρεψαν το αιματοβαμμένο τύραννο Dhahak.

Τέτοιες μέρες, στα 1991, μετά το τέλος του πολέμου του Κόλπου, η μεγάλη εξέγερση του κούρδικου λαού εξαπλώθηκε σ' ολόκληρο το Νότιο Κουρδιστάν -το λεγόμενο "Ιρακινό Κουρδιστάν"- και πήρε διαστάσεις πραγματικής θύελλας, για να πνιγεί λίγο αργότερα κυριολεκτικά στο αίμα από τα ιρακινά στρατεύματα και την αεροπορία, με την ανοχή των Αμερικανονατοϊκών, που αμέσως μετά έσπευσαν να χρισθούν "προστάτες του Κουρδικού λαού", όταν πια χιλιάδες λαού είχαν σκοτωθεί και προσφυγοποιηθεί.

Και έτσι εγκαθιδρύθηκε η περίφημη "νέα τάξη πραγμάτων".

Στα χώματα του Κουρδιστάν, ιδρύθηκε μια "προστατευόμενη" περιοχή, όπου εκεί μέσα οι Κούρδοι θα ήταν ασφαλείς και ελεγχόμενοι.

Όταν με την συνδυασμένη δράση του "τριτοκοσμικού σοσιαλιστή Σαντάμ" και των "Αμερικάνων Ιμπεριαλιστών", ο χαμογελαστός Μπούς μπόρεσε να εξαγγείλει μπροστά σ' ολόκληρο τον κόσμο, την επανεγκαθίδρυση της παλαιάς τάξης πραγμάτων, της τάξης των ισχυρών, βαφτίζοντας την νέα, τα κομμάτια του παζλ, είχαν μπει στη θέση τους.

Κανέναν δεν νοιάζει αν η εικόνα του παζλ αυτού απεικονίζει τη φρίκη, το θάνατο και την καταστροφή, αν περιέγραφε τους μακρείς, παγωμένους δρόμους των βουνών που σκαρφώθηκαν κυνηγημένοι γέροι και παιδιά, ο άμαχος κούρδικος πληθυσμός για να βρεί την σωτηρία.

Σαν καινούργιοι Ασσύριοι κατακτητές, οι Αμερικάνοι, οι Ευρωπαίοι σύμμαχοι τους και οι ντόπιοι δυνάστες, χαμογελούσαν πάνω από τα πτώματα των αδυνάτων.

Σήμερα, στο Νότιο Κουρδιστάν, ο κούρδικός λαός έχει κατορθώσει, μετά από δημοκρατικές διαδικασίες, να δημιουργήσει μια αυτοδιοικούμενη περιοχή, γεγονός που παρά την περιορισμένη έκτασή του σε γεωγραφικό έδαφος, αποτελεί ένα σημαντικό βήμα προόδου για το σύνολο του κούρδικου κινήματος.

Ήταν μία κατάκτηση που πληρώθηκε με βαρύ τίμημα αίματος και θυσίας από τον κούρδικό λαό και ήρθε σαν αποτέλεσμα ενός μακρο-

χρόνιου συνεχούς αγώνα. Και αυτή η αλήθεια ήταν εκείνη που ανάγκασε τους Αμερικάνους και τους Ευρωπαίους να προσφέρουν "την προστασία τους και την βοήθεια" τους, στα 1991, αμφιλεγόμενες και οι δύο και να επαναπροσδιορίσουν τη θέση τους και τις διακηρύξεις τους για την εύφλεκτη αυτή περιοχή.

Αυτή η νέα προσαρμογή υπήρξε περιορισμένη και αφορούσε μονάχα το Νότιο Κουρδιστάν. Στην ευρύτερη κούρδικη περιοχή και ιδιαίτερα στο Βόρειο Κουρδιστάν -το λεγόμενο "Τουρκικό Κουρδιστάν"-, η στάση τους παραμένει σταθερή και αμετάβλητη.

Δηλαδή, η μάχη και πάσης φύσεως (στρατιωτική, πολιτική, οικονομική) υποστήριξη προς το σωβινιστικό τουρκικό κράτος.

Τα τελευταία χρόνια, σταθερά κάθε άνοιξη, στο βόρειο Κουρδιστάν, οι μέρες αυτές φέρνουν τη σφραγίδα της βίας και της καταστολής, καθώς οι στρατιώτες των ειδικών δυνάμεων παρελαύνουν πάνω σ' αμερικανικά και γερμανικά άρματα μάχης, σκορπώντας το θάνατο, τον τρόμο και την καταστροφή στον απλό λαό, στον άμαχο πληθυσμό, σε κάθε κούρδο αγωνιστή.

Χιλιάδες χωριά έχουν ερημωθεί και καταστραφεί και οι κάτοικοι τους οδηγούνται στην προσφυγοποίηση, την αυτοεξορία και την ταυτόχρονη οικονομική και πολιτιστική εξαθλίωση.

Πέρσι, στα 1995, οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις προχώρησαν ακόμα περισσότερο εισβάλλοντας, και όχι για πρώτη φορά, βαθιά μέσα στα απελευθερωμένα εδάφη του Νοτίου Κουρδιστάν, με το πρόσχημα της καταδίωξης Κούρδων ανταρτών, αλλά στην πραγματικότητα εκτελώντας με συνέπεια τον ρόλο τους σαν χωροφύλακες της περιοχής, σαν το μακρύ χέρι των Αμερικανών και των συμμάχων τους στην πάντοτε ευαίσθητη και εύφλεκτη Μέση Ανατολή.

Πρόκειται για πάγια τακτική του τουρκικού καθεστώτος να λειτουργεί σαν μοχλός πίεσης στο αυτοδιοικούμενο Νότιο Κουρδιστάν και να δημιουργεί, με το εμπάργκο, επιπλέον προβλήματα στο κούρδικό λαό εκεί, που ήδη υποφέρει από τις δυσβάστακτες συνέπειες του διπλού εμπάργκο και από πολύμορφα εσωτερικά προβλήματα.

Τις μέρες που γράφονται αυτές οι γραμμές, 140.000 άνδρες των τουρκικών δυνάμεων πραγματοποιούν επιθέσεις, τόσο μέσα στο Βόρειο-Τουρκικό Κουρδιστάν όσο και στο Νότιο, παρά τη μονομερή κατάπαυση πυρός που έχουν ήδη εξαγγείλει οι Κούρδοι μαχητές.

Πρόκειται για μια από τις απειράριθμες εισβολές που έχει πραγματοποιήσει το τουρκικό καθεστώς τα τελευταία χρόνια, με στόχο το κούρδικό κίνημα στο σύνολό του. Σ' αυτή τη βάρβαρη και συντονισμένη γενοκτονία, οι Ιρανοί μολάδεις δεν είναι δυνατόν να μην πάρουν και αυτοί μέρος. Το αντιδραστικό Ισλαμικό καθεστώς του Ιράν, έχει μετατρέψει τη χώρα σε μια τεράστια φυλακή, όπου όλοι οι πολίτες ασφυκτούν κάτω από το πέλαμα του ισλαμικού φονταμενταλισμού.

Από την εξέγερση του κούρδικου λαού, στο Κουρδιστάν της Ανατολής το λεγόμενο "Ιραγι-

κό Κουρδιστάν" στα 1979 και μετά τη διάψευση κάθε ελπίδας του κούρδικού λαού εκεί, οι εκτελέσεις και η τρομοκρατία αποτελούν καθημερινό φαινόμενο τις μέρες αυτές, εκτελέστηκαν τέσσερις Κούρδοι αγωνιστές και ένας πέρασε από βασανιστήρια.

Τα γεγονότα λοιπόν, μιλούν για την γενικευμένη και συστηματική πολιτική καταπίεσης, εξόντωσης και γενοκτονίας απέναντι στον κούρδικό λαό, όπου αυτός βρίσκεται.

Αλήθεια όμως, ποιόν ή ποιούς ενοχλεί τόσο πολύ το κούρδικό κίνημα και η απελευθέρωση έστω και μικρού τμήματος του Κουρδιστάν;

Η ιστορία έχει αποδείξει ότι ενοχλεί τους πάντες. Από τους αμερικάνους και τους νατοϊκούς συμμάχους τους, ως την πάλαι ποτέ Σοβιετική Ένωση και την σημερινή Ρωσία.

Από τα αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής, έως τους τριτοδορμικούς και τριτοκοσμικούς "σοσιαλιστές" και εθνικιστές ηγέτες.

Από τα γεράκια της Αγκυρας έως τα αριστερά κόμματα και κινήματα των χωρών της περιοχής.

Η σύγκλιση απόψεων για το κούρδικό ζήτημα τόσο ετερόφωνων ιδεολογικά τάσεων αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο. Για ολόκληρο το σύστημα αξιών αυτών, το κούρδικό κίνημα συνθέτει σοβαρή απειλή. Ο κύριος λόγος είναι η γεωγραφική θέση του Κουρδιστάν. Σφηνωμένο και διαμελισμένο σε τέσσερα κράτη (Τουρκία, Συρία, Ιράκ, Ιράν) που όλα αντιμετωπίζουν σοβαρά εσωτερικά προβλήματα διαφόρων μορφών, ασταθή και τα τέσσερα, αποτελεί την καρδιά της Μέσης Ανατολής. Αν προσθέσουμε και τα σημαντικότερα κοιτάσματα πετρελαίου του Κουρδιστάν, αντιλαμβανόμαστε το όλο πρόβλημα.

Κάθε πρόσδοτος του κούρδικου κινήματος, κάθε επίτευξη των στόχων του κούρδικου λαού στο μακρύβιο αγώνα του για τα δικαιώματά του, μπορεί να αποτελέσει την πέτρα που θα προκαλέσει την κατολίσθηση. Μια δραματική αλλαγή στο status της περιοχής που κανείς δεν επιθυμεί αλλά και κανείς δεν θα μπορέσει να ελέγξει και πιθανόν να λειτουργήσει σαν καταλύτης στην αλυσιδωτή αντίδραση των λαών της περιοχής. Η παγκόσμια καθεστηκυία τάξη λοιπόν, δεν μπορεί να επιτρέψει κάτι τέτοιο. Και λέγοντας status quo, εννοούμε όλα τα κομμάτια του παζλ που συνθέτουν την κοινωνικό-πολιτικοοικονομική εικόνα της περιοχής.

Έτσι, παρατηρούνται φαινόμενα αντιφατικά, όπου για παράδειγμα η στάση των αριστερών κινήματων του Κόλπου απέναντι στο Μπασθικό καθεστώς. Ένα καθεστώς, που τα προηγούμενα χρόνια είχε κύριολεκτικά εκκαθαρίσει βίαια κάθε αριστερό στοιχείο από τη χώρα. Που θεωρώντας το Σαντάμ Χουσεϊν ως "αντιιμπεριαλιστή και αντιαμερικάνο" πρόσφεραν ηθική και υλική ενίσχυση στο Μπασθικό καθεστώς του Ιράκ μετά τον πόλεμο του Κόλπου, αγνοώντας ταυτόχρονα τη γενοκτονία που συνέβαινε, τον ίδιο εκείνο καιρό, στις κούρδικες περιοχές.

Η τα φαινόμενα των αριστερών κοιμμάτων και οργανώσεων στην Τουρκία που έχουν απέναντι στο κούρδικό ζήτημα παρόμοια θέση με

το σωβινιστικό Κεμαλιστικό τουρκικό καθεστώς.

Έτσι, πολλές φορές το κούρδικό κίνημα έχει κατηγορηθεί ως διαχωριστικό, εθνικιστικό ακόμη και οπισθοδρομικό.

Είναι, όμως, άραγε εθνικισμός να ζητάς το δικαίωμα στη ζωή, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Είναι συντηρητισμός να θέλεις να ζεις και να αναπνέεις ελεύθερα, χωρίς τη διαρκή απειλή, τον τρόμο και την βία;

Είσαι διασπαστής όταν θέλεις να αναγνωσθεί η ταυτότητά σου, το δικαίωμά σου να είσαι κάποιος άλλος.

Ποιόν απειλεί και ποιόν κατακερματίζει το τραγούδι και ο χορός του Κουρδικού λαού; Κανέναν, εκτός από τις δυνάμεις του status quo.

Από τις αρχές του αιώνα, ο κούρδικός λαός έχει μπει στο δρόμο της γενοκτονίας, της φυσικής και πολιτιστικής του εξόντωσης, της αφομοίωσης, της εξορίας και της διασποράς. Αλλά ταυτόχρονα, βρίσκεται σε μια πορεία χωρίς επιστροφή προς την νίκη και την κατάκτηση των νομικών δικαιωμάτων του. Οι διωγμοί που υφίστανται είναι συνεχείς και μεθοδεύόμενοι.

Σήμερα, πλέον, επιχειρείται η τελευταία φάση του διωγμού: το Κουρδιστάν χωρίς Κούρδους. Η υπεράσπιση λοιπόν, του αγωνιζόμενου αυτού λαού, της αγωνιζόμενης αυτής μερίδας της ανθρωπότητας, είναι απαραίτητη και από τις ευρύτερες κοινωνίες των χωρών μέσα στις οποίες ζει, αγωνίζεται, αναπτύσσεται και οργανώνεται ο κούρδικός λαός, καθώς η απελευθέρωση του και η κατάκτηση των ανθρωπίνων, δημοκρατικών, πολιτικών, πολιτιστικών και οικονομικών του δικαιωμάτων, θα συντελέσει άμεσα και αποφασιστικά στην ειρηνική, δημοκρατική και προοδευτική ανάπτυξη των ευρύτερων αυτών κοινωνιών.

Θα συντελέσει στην κατάργηση του αυταρχισμού, της βίας και της καταστολής και μέσα στις ίδιες τις χώρες που υπάρχουν και ζούν Κούρδοι. Θα συντελέσει στην αποδυνάμωση των φασιστικών και σωβινιστικών καθεστώτων των χωρών αυτών.

Κανέναν λαό δεν μπορεί να είναι ελεύθερος, όταν καταπιέζει και αποστερεί από τα βασικά τους δικαιώματα άλλους λαούς.

Ούτε ο αραβικός, ούτε ο περσικός, ούτε ο τουρκικός λαός θα μπορέσουν να αναπτυχθούν ισορροπημένα, προοδευτικά και δημοκρατικά όταν διατηρείται στο εσωτερικό τους το καρκίνωμα της αποικιοκρατίας.

Ο θερματισμός της γενοκτονίας και απόδοση πλήρων ανθρωπίνων και δημοκρατικών δικαιωμάτων στον Κούρδικό λαό, η πολιτιστική ελευθερία, η κατάργηση της οικονομικής υποανάπτυξης και, φυσικά, η πολιτική του αυτοδιάθεσης είναι η απαραίτητη και ουσιαστική ευρύτερη προϋπόθεση για να ξεπεραστούν τα σημαντικά και βαθιά προβλήματα στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Η καταπίεση και η αποικιοκρατία οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στο αυταρχισμό και στον φασισμό.

Και είναι ακριβώς ο τουρκικός σωβινισμός, ο περσικός μεγαλοϊδεατισμός και ο αραβικός εθνικισμός που οδήγησαν στην δημιουργία του φονταμενταλιστικού καθεστώτος του Ιράν, στην άνοδο του Ισλαμικού κινήματος, στο Τουρκικό μιλιταριστικό καθεστώς και στα αραβικά φασιστικά καθεστώτα τύπου Μπασθ.

Αυτές τις ιδεολογίες και τις μεθόδους τους, βιώνουν σήμερα οι Κούρδοι στο πετσί τους, αυτές απειλούν ακόμη και την φυσική τους ύπαρξη, αυτές προκαλούν την αστάθεια, το πτωχόπαισμα και αποτελούν την πυρπολαστική της περιοχής.

Όσο το τελευταίο προπύργιο της σύγχρονης αποικιοκρατίας, το Κουρδιστάν, παραμένει απόρητο, όσο ένας λαός σφάζεται ανελέητα, όσο 30 εκατομμύρια άνθρωποι δεν μπορούν να διακηρύξουν την ύπαρξή τους και να απολαύσουν τα στοιχειώδη δικαιώματα του ανθρώπου, τότε δεν μπορεί η ανθρωπότητα να ισχυρισθεί ότι προοδεύει και οι δε συνειδητοποιημένοι, ευαίσθητοι άνθρωποι να είναι περήφανοι.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ:

Οι γάλλοι σιδηροδρομικοί

και βελτιώσεις του δικτύου όπως και επενδύσεις για την ανάπτυξη υπερταχείας και τις αναγκαίες υποδομές της.

Προφανώς λοιπόν, όταν η κατευθυντήρια οδηγία μιας επιχείρησης θέλει να επιβάλλει μια μαζική μείωση μετρητών και προκύπτει επείγον το πάγωμα των μισθών, πρέπει αυτό να επιδειχθεί κατά τρόπο κατανοητό.

Θα μπορούσαμε να ψάξουμε πιο μακριά, για να διαπιστώσουμε ότι στις "δημόσιες" επιχειρήσεις ο παραδοσιακός συνδικαλισμός απολαμβάνει ακόμα μιας κάποιας εξουσίας. Και πως ακόμη κι αν αυτό παρουσιάζει τα πλεονεκτήματα μιας κάποιας συνεργασίας των τάξεων, είναι αναμφίβολα μια ενόχληση για τους διευθύνοντες, που υποτίθεται πως αποφασίζουν γρήγορα. Είναι όμως πέραν αμφισβήτησης το ότι οι σιδηροδρομικοί εξαιτίας του οικονομικού βάρους που αποκτείνει, είναι ένα πολιτικό όπλο στα χέρια της εξουσίας και στην παρούσα περίοδο της αστικής επίθεσης δεν θα είναι καθόλου ευκαταφρόνητο στο να κατατροπώσει η κυβέρνηση τους υπαλλήλους των σιδηροδρόμων.

Το περιεχόμενο του σχεδίου σύμβασης

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι αράδες, είναι δύσκολο να πει κανείς με ακρίβεια αυτό το οποίο θα προκύψει από τις διαπραγματεύσεις που συνεχίζονται, 24 ώρες νωρίτερα και μέσα στην Κυριακή, ανάμεσα στη διεύθυνση της SNCF και το συνδικάτο, σχετικά με μια σύμβαση της οποίας το γενικό χαρακτηριστικό είναι ο διαμερισμός της επιχείρησης, ανάμεσα σε ένα τομέα "αποδοτικό" -διαχειριζόμενο σύμφωνα με τους κανόνες του καπιταλιστικού ανταγωνισμού- και ένα τομέα "δημόσιο" -εγκαταλειμμένο κατά μεγάλο μέρος στις τοπικές διοικήσεις, που θα επιλέξουν ανάμεσα στο να διατηρήσουν τις γραμμές ή να αντικαταστήσουν τα τρένα από πούλμαν ή ταξί.

Ολα αυτά αναμφίβολα παρουσιάζουν μια ρήξη της οικονομικής αλληλεγγύης που βασιλεύει στα

σιδηροδρομικά μεταφορικά μέσα έως τώρα, των οποίων η αρχή ήταν να μην υπάρχει παρά μόνο ένα ταμείο για το σύνολο των δικτύων, για να επιτευχθεί έτσι μια σημαντική κάλυψη του δικτύου ολόκληρου χωρίς να ληφθεί υπόψη η αποδοτικότητα κανενός ιδιαίτερα.

Προσθέτουμε εδώ, ότι η σύμβαση που προαναφέρθηκε καταργεί ουσιαστικά το σύστημα συνταξιοδότησης και την ασφάλεια ασθενειών που υπάρχει ως σήμερα στους σιδηροδρομικούς: συνταξιοδότηση στα 55 για όλους, στα 50 για τους μηχανικούς, πλήρη κάλυψη των εξόδων νοσηλείας κλπ. Είναι φανερό ότι τη στιγμή που οι πολιτικά ιθύνοντες δημιουργούν διαμάχη για την κοινωνική προστασία, τα καθεστώτα που προέκυπταν πλεονεκτικά βρίσκονται στο στόχαστρο της αστικής αδηφάγας.

Για να τελειώσουμε με τις γενικές γραμμές, αυτό το διάσημο σχέδιο σύμβασης προβλέπει την αύξηση της μέσης παραγωγικότητας των σιδηροδρόμων (γιατί δεν είναι αρεστό να κακομεταχειριστούν κανένα και ιδιαίτερα λιγότερο τη μέση τάξη), όπου η ντιρεκτίβα και η κυβέρνηση δεν βρίσκουν αρκετούς "πολυσθενείς" ή όπου η διάταξη δεν επιτρέπει μία επαρκώς έντονη εκμετάλλευση. Παραδείγματος χάριν, δεν μπορεί κανείς να υποχρεώσει ένα μηχανικό που δούλεψε οκτώ ώρες να "πίσει το τιμόνι", όπως θα μπορούσε να γίνει με ένα οδηγό λεωφορείου.

Υπενθυμίζουμε ότι το 80% των οδικών μέσων μεταφοράς στην Γαλλία είναι de facto της ένωσης της SNCF, το οποίο επιτρέπει να μπουν στον ανταγωνισμό οι μισθωτοί του μεταφορικού μέσου με το μεγαλύτερο όφελος.

Θεμελιώνουμε τους μελλοντικούς αγώνες

Σε κανέναν δεν διαφεύγει το γεγονός ότι η SNCF είναι ένας συνδικαλιστικός προμαχώνας που επέτρεψε στην CGT να διατηρήσει την πίεση, ελπίζοντας στην μεγάλη εβδομάδα της γενικής απεργίας της 28ης Νοεμβρίου. Είναι προφανές ότι αν αυτός ο πυρήνας αντιπροσωπεύει την σκληρότητα

επί τόπου, φθάνοντας κάποιες φορές στην επιθετική δράση, όπως π.χ. στο Chambery, είναι γιατί το κόμμα "μέντορας" της, το PCF δεν έχει όπως το εξαδελφικό του σοσιαλιστικό την εμκαίρια να παίξει στην δημοκρατική εναλλαγή στις εκλογές.

Επιπλέον είναι ζωτικό για το σύνολο του αριστερού κινήματος, να εξασφαλίσει μια επαφή με την κοινωνία, που δεν έχει από τη συνεργασία του με το σοσιαλδημοκρατικό κράτος.

Υπ' αυτό το πρίσμα, οι εσωτερικές τάσεις στην CFDT δεν εξαιρούνται κατά κάποιο τρόπο από πολιτικές μανούβρες στην λογική μιας συνδικαλιστικής ανασύστασης "στην αριστερά από την αριστερά".

Για την χειραφέτηση του προλεταριάτου, και εξαιτίας αυτού για τους αναρχικούς, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά.

ρούν να κάνουν τίποτα παραπάνω από το να ευνοήσουν την επιτροπή της αριστερίζουσας μπουρζουαζίας εκπαραθυρώνοντας την κυβέρνηση Juppe.

Εάν δεν είμαστε σε θέση να πάρουμε την κοινωνία στα χέρια μας, είναι τουλάχιστον απαραίτητο να αξιοποιήσουμε την μαχητική περίοδο για να προωθήσουμε προτάσεις που επιτρέπουν το να επηρεάσουμε τους αγώνες και να δημιουργήσουμε τα αναγκαία εργαλεία.

Υποδεικνύουμε μια σειρά προτάσεων στους σιδηροδρομικούς (και για άλλους κλάδους επίσης):

- Αναδιανομή των οφελών παραγωγικότητας με αυξήσεις μισθών και προσλήψεις, προκειμένου να μειωθούν οι εργάσιμες ώρες (σε λιγότερο από 30 ώρες εβδομαδιαία).

- Διατήρηση και επέκταση της κοινωνικής ασφάλισης, αποβάλ-

Η τηλεκατευθυνόμενη αναταραχή από πολιτικούς μηχανισμούς, δεν θα εξυπηρετήσει τίποτ' άλλο από το να κατευθύνει τις μάζες, στερώνοντας τους την αυτονομία απόφασης, τις διεδικήσεις επικεντρωμένες μόνο στο "επαγγελματία μας για μας" ή το "σβήστρες και μολύβια". Δεν μπο-

λοντας τη διοίκηση και το κράτος από τη διαχείριση.

- Διατήρηση των μεταφορών ως δημόσια υπηρεσία. Κοινή δράση των εργαζομένων προκειμένου να καθοριστούν και να καλυφθούν ανάγκες.

Laurent Martin
πηγή CNT #194

"Η τάξη των μισθωτών είναι πολύ σημαντική"...

"Η παραγωγικότητα είναι ανεπαρκής"...

"Οι νομοθετικές πράξεις που αφορούν τους σιδηροδρόμους είναι υπερβολικά δύσκαμπτες"...

"Ο όγκος των χρεών, μας υποχρεώνει να δράσουμε άμεσα"...

Αυτές είναι οι πιο σημαντικές, από τις ακούραστα επαναλαμβανόμενες φράσεις τις τελευταίες εβδομάδες, τόσο από την Anne-Marie Idrac, Υπουργό Μεταφορών, όσο και από τον Jean Bergougnoux της SNCF (εθνική ομοσπονδία γάλλων σιδηροδρομικών) που αφομοιώνονται με ευκολία από όλους τους διευθυντάδες των σιδηροδρόμων που είναι ακόμα εν υπηρεσία. Σ' αυτή τη σειρά λέξεων φαίνεται αμυδρά όλο το πρόγραμμα των "εορτασμών" που περιμένει τους εργαζόμενους και χρήστες του σιδηροδρόμου και γενικά των μέσων μαζικής μεταφοράς.

Στην SNCF, υπηρεσία-υπόδειγμα αφοσίωσης, αυτό που έκανε να ανοίξουν τα μάτια για πρώτη φορά, ήταν η προσπάθεια που στηρίζονταν στο κράτος και στη ντιρεκτίβα να επιβάλλουν ένα σχέδιο σύμβασης σε λιγότερο από ένα μήνα. Πράγματι, στις 15 Νοεμβρίου δεν ήταν γνωστό το προσχέδιο και χωρίς αμφιβολία, στις 15 Δεκεμβρίου θα υπογραφεί οριστικά. Πρέπει να πούμε πως τα σχέδια συμβάσεων υπογράφονται για 4 χρόνια ανάμεσα στο Κράτος και στα "παιδιά" τους (EDF, GDF, SNCF κλπ) και θεωρητικά καθορίζουν τις αναθέσεις έργων και τους αντικειμενικούς σκοπούς που επιβάλλονται στην υπηρεσία, όπως και τις τελικές οικονομικές απολαβές που της παραχωρούνται ως αντιστάθμισμα.

Οι συμβάσεις που έχουν υπογραφεί έως τώρα από την SNCF προέβλεπαν, παραδείγματος χάριν, αναθέσεις δημοσίων έργων

"Κάτω τα χέρια από την Κούβα"

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΙΨΗ του αεροσκάφους των Εξόριστων Κουβανών και την ένταση στις σχέσεις Η.Π.Α.-Κούβας, διάφορες αριστερές οργανώσεις βρήκαν την αφορμή να ξεθάψουν τα επαναστατικά λάβαρα με τον Τσε Γκεβάρα και να δηλώσουν την αλληλεγγύη τους στο καθεστώς του Κάστρο. Σαν τον παλιό καλό καιρό... Απ' ότι φαίνεται όμως, η πιο αποτελεσματική στήριξη στο καθεστώς της Κούβας δεν προέρχεται από τους απανταχού παλαιό-νέο-, ή μετά-κομμουνιστές, αλλά από τις πολυεθνικές εταιρίες και τους διεθνείς επενδυτικούς κύκλους. Αυτή τη στιγμή οι ξένες επενδύσεις στην Κούβα ξεπερνούν τα 2 δισεκατομμύρια δολάρια και οι επιχειρήσεις δεν είναι διατεθειμένες να ριψοκινδυνεύσουν τα κεφάλαια τους. Ο διευθυντής της "Sol Melia" που ελέγχει 2.564 κατοικίες και διαμερίσματα για τουρίστες στην Κούβα, δήλωσε ότι σε περίπτωση που επιχειρηθεί η εφαρμογή του νόμου Helmes-Burton, "αυτομάτως θα σχηματιστεί ένα δίκτυο επιχειρήσεων που θα καταστήσει αδύνατη την εφαρμογή των προθέσεων των Η.Π.Α. για έλεγχο". Ο νόμος Helmes-Burton δημιουργήθηκε πρόσφατα στις

Η.Π.Α. με σκοπό να παρατείνει τον οικονομικό αποκλεισμό της Κούβας και να επιβάλλει κυρώσεις στις εταιρίες που έχουν οικονομικές συναλλαγές με το καθεστώς του Κάστρο. Ο διευθυντής της εταιρίας "Sol Melia" πρόσθεσε ότι σε περίπτωση σύρραξης ανάμεσα στις Η.Π.Α. και την Κούβα, η εταιρία του θα προτιμήσει να εγκαταλείψει τα δύο ξενοδοχεία που ελέγχει στη Φλώριδα και όχι τις επενδύσεις της στην Κούβα. Ανάλογη στάση υιοθέτησε από την πρώτη στιγμή και η διεθνής αλυσίδα ξενοδοχείων "Tigr", η εταιρία οιοπνευματικών Pernaud-Ricard κ.α.

Τελικά, ο νέος νόμος, αν εφαρμοστεί, θα έχει επιπτώσεις αποκλειστικά σε βορειοαμερικανικές εταιρίες για τις οποίες οι επενδύσεις στην Κούβα θα καταστούν προβληματικές, ενώ βεβαίως οι πολυεθνικές θα συνεχίσουν να αλωνίζουν. Προς το παρόν, οι επιπτώσεις της σκληρύνσης της στάσης της αμερικανικής κυβέρνησης ενάντια στην Κούβα, ευνοούν το καθεστώς του Κάστρο που αναβαπίζεται σε πολέμιο του ιμπεριαλισμού, ενώ οι κορώνες για άμυνα της σοσιαλιστικής πατρίδας σκεπάζουν τη δυσσέσκεια και την κρίση της κουβανέζικης κοινωνίας.

Γούνες από σκυλιά στη Μογγολία!

Όλες οι λέξεις μιας γλώσσας, είναι αδύνατο κάποιες φορές να εκφράσουν την κτηνωδία κάποιων κερδοσκοπικών επινοήσεων. Ο λόγος, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για την νέα μόδα που λανσάρεται στην πρωτεύουσα της Μογγολίας, Ουλάν Μπατόρ, από μια εταιρία κατασκευής ενδυμάτων και που αφορά την κατασκευή γουνών από τρίχωμα σκυλιών! Θύματα της νέας αυτής "επινόησης", τα αδέσποτα σκυλιά της πόλης που τείνουν να εξαφανιστούν. Τα πρώτα αποτελέσματα είναι "εντυπωσιακά" κι "ελπιδοφόρα" για τη συνέχιση της παραγωγής: το κέρδος από γούνες σκυλιών φτάνει το 50% του κόστους παραγωγής τους, ενώ για κάθε γούνα χρειάζεται το δέρμα 10 σκυλιών ή και περισσότερων αν πρόκειται για κουτάβια. Αν "όλα πάνε καλά", δεν θ' αργήσουμε στο μέλλον ν' αντικρίσουμε και ειδικά εκτροφεία σκυλιών για την ...δέουσα εκμετάλλευση του τριχώματος τους.

FOOD NOT BOMBS

Η Food not Bombs (φαί κι όχι βόμβες) είναι μια αναρχοασοφιστική οργάνωση που δρα κυρίως στις ΕΠΑ με ομάδες σε πολλές πόλεις. Ασχολείται κυρίως με το να προσφέρει φαγητό σε άστεγους, άνεργους και γενικά ανθρώπους με πολύ χαμηλό εισόδημα και για τη δράση της αυτή έχει κυνηγηθεί άγρια απ' την αστυνομία και αρκετά μέλη της έχουν συλληφθεί και οδηγηθεί σε δίκη. Από φυλλάδιο της αντιγράφουμε:

"Τα χρήματα που ξοδεύονται παγκοσμίως για εξοπλισμούς στη διάρκεια μιας βδομάδας, φτάνουν για να ταισούν όλη τη γη για έναν ολόκληρο χρόνο. Όταν εκατομμύρια πεθαίνουν απ' τη πείνα, πως μπορούμε να ξοδεύουμε λεφτά για τον πόλεμο; Αν αισθάνεστε κι εσείς ότι ο κόσμος χρειάζεται την τροφή περισσότερο απ' τα όπλα επικοινωνήστε μαζί μας. Μερικές απ' τις δραστηριότητες μας είναι: διανομή φαγητού σ' αυτούς που έχουν ανάγκη, τραπέζια συζήτησεων και πληροφορίες για σίτιση, ειρήνη και δικαιοσύνη, προμήθεια φαγητού σε απεργίες και πολιτικές εκδηλώσεις, οργάνωση δράσης ενάντια στον πόλεμο και την πείνα".

Για επικοινωνία PO BOX 1158 NORTH FITZROY 3068 Μελβούρνη.

Η Κομμούνα του Παρισιού

Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ αποτελεί μια από τις σημαντικότερες στιγμές του παγκόσμιου αγώνα για ελευθερία και ισότητα. Είναι η μεγάλη αρχή και το φως που μάζεψε εκατομμύρια ανθρώπους και τους οδήγησε στην διεκδίκηση μιας ζωής πραγματικά

του Παρισιού συγκροτήθηκε από τον αυτοδιοικουμένο λαό, διαμέσου των άμεσα ανακλητών και υπόλογων εντολοδόχων του, με απευθείας και καθολική εκλογή. Οι νόμοι και τα οργανωτικά μέτρα εγκρίνονταν ή όχι από τις συνελεύσεις του ίδιου του πληθυσμού και φυσικά όχι

τροφίμων φρεσκοκομμένων.

Η Κομμούνα οργάνωσε πρώτη αυτή, την υποχρεωτική δωρεάν παιδεία υπό τον έλεγχο της δημαρχίας, δηλαδή του λαού, αντικαταστήνοντας την αυταρχική εκπαίδευση των καλόγερων. Η εκπαίδευση προσανατολίστηκε στην πειραματική και επιστημονική μέθοδο. Τη μέθοδο εκείνη που βασίζεται στην παρατήρηση των γεγονότων οποιασδήποτε φύσεως και αν ήταν, πνευματικά, φυσικά, ηθικά. Ο λαός και η νεολαία εκπαιδεύονταν χωρίς να παύουν να είναι παραγωγοί. Στα πανεπιστήμια ενισχύθηκε ο συνδικαλισμός, στόχος ήταν η εξύψωση της γενικής στάθμης της παιδείας και η αλληλοβοήθεια στις υλικές δυσκολίες της ζωής.

Η Κομμούνα οργάνωσε ελεύθερα και συλλογικά την Υπηρεσία Κοινωνικής Βοήθειας που εξασφάλιζε την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των πολιτών και της εθνοφρουράς. Ο λαός κατέλαβε τα εργοστάσια που είχαν διακόψει τη λειτουργία τους και επαναλειτούργώντας τα, τα έθεσε στην κυριότητα όλων και προς όφελος όλων.

Οργανώθηκε η εργασία με βάση τις εργατικές οργανώσεις, με συλλογικά κεφάλαια, με τη συνεργασία των συμμετεχόντων σε αυτή. Σύμφωνα με τις αρχές της πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης, η πρωτοβουλία της εξάλειψης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο άνηκε στο κράτος.

Αυτό έπρεπε να προμηθεύει στις συνεργατικές οργανώσεις όλα τα μέσα εργασίας, παρέχοντας παράλληλα όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία των εργαζόμενων, ελεύθερη ανάπτυξη των δυνατοτήτων τους.

Η κρατική παρέμβαση με όλα τα μέσα που είχε στην διάθεσή της αποσκοπούσε στο να προσφέρει στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του. Γίνεται βέβαια κατανοητό ότι σαν κράτος εννοείται η ελεύθερη συνεργασία και συγκρότηση των αυτοδιοικουμένων πολιτών, και όχι αυτό που

ανθρώπινης. Μιας κοινωνίας απαλλαγμένης από την τυραννία της εξουσίας ενός κόσμου δημιουργικού, ανεξάρτητου, αυτόνομου και βαθιά αλληλέγγυου για τα μέλη του.

Η σημασία της Κομμούνας δεν έγκειται τόσο στην ένοπλη εξέγερση του παριζιάνικου λαού, γεγονός που βέβαια δεν μπορεί να υποβαθμιστεί, όσο στην αντίληψη της νέας κοινωνίας που κατατέθηκε και υλοποιήθηκε ως ένα βαθμό στο σύντομο χρόνο της επανάστασης.

Η Κομμούνα τσάκισε στην κυριολεξία το κράτος, δημιουργώντας μια κοινότητα των κατοίκων της πόλης. Οι εξεγερμένοι κατέλαβαν την εξουσία με σκοπό να αποδυσμευτούν από αυτήν, καθώς η διεύθυνση των κοινωνικών και πολιτικών υποθέσεων πέρασε στο σύνολο του επαναστατημένου λαού. Τη νέα κοινωνία

με τα από πρωτοβουλία των εκπροσώπων του.

Η Κομμούνα όρισε το ανώτατο όριο αποδοχών, και απαγόρευσε την εναποθήκευση προϊόντων, τα πάντα ανήκαν σε όλους και κανένας δεν μπορούσε να παραβεί αυτή την αρχή. Τα χρέη των νοικοκυριών χαρίστηκαν και επιστράφηκαν τα αντικείμενα που είχαν δοθεί σαν ενέχυρο. Η περιουσία της εκκλησίας κατασχέθηκε και αποδόθηκε στους κομμουνάριους. Η στρατιωτική θητεία καταργήθηκε. Ο λαός οπλισμένος στο σύνολο του μπορούσε να αμυνθεί και να υπερασπιστεί τα κεκτημένα του καλύτερα από κάθε άλλη φορά.

Μέσα στην δίνη της επανάστασης κατοχυρώνεται η ατομική ελευθερία και το δικαίωμα της υπεράσπισης της, ενώ αναγνωρίζονται τα δικαιώματα των φυλακισμένων και των

Τραγούδι εμψυχωτικό που γράφτηκε μετά την καταστολή της Κομμούνας από τον στιχουργό της Διεθνούς, Ευγένιο Πωτιέ:

Δεν είναι νεκρή!

Τη σκότωσαν με ντουφεκίες και πολυβολισμούς, την έσυραν μαζί με την σημαία της στην αργιλώδη γη. Και ο συρφετός των λιπαρών δημίων πίστευε πως ήταν ο πιο δυνατός.

Παρόλα αυτά, Nicolas, η Κομμούνα δεν είναι νεκρή!

Σαν τους θεριστές που κουρεύουν ένα λιβάδι, σαν αυτούς που ρίχνουν κάτω τα μήλα

οι Βερσαλιώτες έσφαξαν το λιγότερο εκατό χιλιάδες ανθρώπους. Και βλέπετε το αποτέλεσμα αυτών των εκατό χιλιάδων δολοφονιών.

Παρόλα αυτά, Nicolas, η Κομμούνα δεν είναι νεκρή!

Τουφέκισαν τους Varlin, Flourens, Duval, Milliere, Ferre, Rigault, Tony Moilin,

έξελεψε το νεκροταφείο. Του έκοψαν τα χέρια

και του ξέκαναν την αορτή. Παρόλα αυτά, Nicolas, η Κομμούνα δεν είναι νεκρή!

Έκαναν εγκληματικές πράξεις, βασίστηκαν στην σιωπή,

αποτελείωσαν τους τραυματίες στα κρεβάτια τους, στα

κρεβάτια των νοσοκομείων. Και το αίμα που πλημμύριζε τα σεντόνια κυλούσε κάτω από την πόρτα.

Παρόλα αυτά, Nicolas, η Κομμούνα δεν είναι νεκρή.

Οι δημοσιογράφοι-άστυνόμοι, έμποροι συκοφαντιών, σκόρπισαν πάνω στους λάκκους των πτωμάτων πλήθος ατιμώσεων

οι Maxim' Ducamp, οι Dumas, ξέρασαν το

δηλητήριο τους.

Παρόλα αυτά, Nicolas, η Κομμούνα δεν είναι νεκρή!

Είναι η Δαμόκλειος Σπάθη που επικρέμεται στα κεφάλια μας

Στην κηδεία του Valles, στέκονταν σαν αποχαυνωμένοι

Πραγματικά ήμασταν όλοι πολύ περήφανοι

που αποτελούσαν τη συνοδεία του!

Πράγμα που αποδεικνύει, Nicolas, πως η Κομμούνα

δεν είναι νεκρή!

Με δύο λόγια, οι αγωνιστές βλέπουν μέσα απ' αυτά

τη Μαριάννα* με το μελαμψό δέρμα και το όμορφο σώμα,

βλέπουν πως ήρθε η ώρα να φωνάξουν: Ζήτω η Κομμούνα!

Και αυτό δείχνει σε όλους τους Ιούδες

πως αν όλα πάνε καλά,

σύντομα θα αισθανθούν,

μα το Θεό!

πως η Κομμούνα δεν είναι νεκρή!

* προσωνυμία της Γαλλικής Δημοκρατίας

υπήρχε και υπάρχει και τώρα.

Το κίνημα της Κομμούνας δεν έχει πολλά στοιχεία με τις μέχρι τότε επαναστάσεις. Στο σύνολο των ιδεών που θέλησε και ως ένα μέρος το κατάφερε να θεμελιώσει αποτελεί ιστορικό γεγονός μέγιστης σημασίας. Η εργατική τάξη κατέλαβε την εξουσία, αρνούμενη όμως αυτήν.

Η συντριβή της Κομμούνας από τα στρατεύματα του Θριέσου δεν μπορεί να μειώσει το μέγεθος των επιτευγμάτων της. Δεν μπορεί να αποκρημίζει τη συνολική άρνηση του

κράτους από τον εξεγερμένο λαό.

Το επαναστατημένο Παρίσι κατάφερε ένα ισχυρό χτύπημα στην λογική της αναγκαιότητας και υποταγής στην εξουσία. Ενα ισχυρό χτύπημα στις παραδόσεις του αστικού κράτους.

Η Κομμούνα αυτοανακηρύχτηκε αθεϊστική και ανθρωπιστική και μέσα από την άρνηση του παλιού κόσμου, έβαλε τις βάσεις επαναστατικού σοσιαλιστικού κόσμου που ακόμα και σήμερα αναζητά ακόμα την πραγμάτωσή του.

Σύντομο χρονικό της Παρισινής Κομμούνας

Τα γεγονότα αρχίζουν περίπου τον Ιούλιο του 1870 όταν η Γαλλία κηρύττει τον πόλεμο στην Πρωσία. Ήδη από τους προηγούμενους μήνες έχει εξαπολυθεί ένα κύμα βίας ενάντια στα μέλη της Διεθνούς με συλλήψεις και φυλακίσεις. Ο Ιούλης βρίσκει την Διεθνή να διαδηλώνει ενάντια στον επερχόμενο πόλεμο και υπέρ της συναδέλφωσης των λαών. Τον Σεπτέμβριο ο γαλλικός στρατός καταρρέει και μαζί με αυτόν το καθεστώς του Ναπολέοντα του Γ'. Στις 4 Σεπτεμβρίου εργάτες και εθνοφρουροί καταλαμβάνουν την βουλή και σχηματίζουν κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας και ζητούν τον εξοπλισμό του πληθυσμού. Στις 31 Οκτώβριο καταλαμβάνεται το δημαρχιακό μέγαρο. Η εθνοφρουρά ζητά τον σχηματισμό επαναστατικής κυβέρνησης, το κίνημα όμως καταστέλλεται από την αστυνομία. Την 1 Νοέμβριο ξεσηκώνεται ο λαός της Μασσαλίας και ιδρύει επαναστατική Κομμούνα. Τον Γενάρη του 1871 βομβαρδίζεται το Παρίσι. Στις 18 του ίδιου μήνα ανακηρύσσεται στις Βερσαλλίες η Γερμανική αυτοκρατορία, ενώ στις 22 κυβερνητικοί ανοίγουν πυρ εναντίον εργατών και εθνοφρουράς που αντιτίθενταν στην συνθηκολόγηση του Παρισιού. Στις 29 Γενάρη το Παρίσι συνθηκολογεί.

Τον Φλεβάρη του 1871 εκλέγεται νέα βουλή με πλειοψηφία μοναρχικών και οπαδών της συνθηκολόγησης, ενώ στο Παρίσι από τους 46 βουλευτές μόνο οι 6 είναι υπέρ της συνθηκολόγησης. Ο λαός και οι εθνοφρουροί αποφασίζουν να αντισταθούν. Ο λαός μεταφέρει κανόνια από τα περίχωρα στο κέντρο της πόλης.

Την 1 Μάρτη οι Γερμανοί καταλαμβάνουν τα Ηλύσια πεδία και η εθνοσυνέλευση δέχεται τους γερμανικούς όρους ειρήνευσης. Στις 18 Μάρτη η συνθηκολογούσα κυβέρνηση προσπαθεί να αφαιρέσει τα κανόνια από το Παρίσι. Ο λαός αντιστέκεται και ο στρατός συναδελφώνεται με τους εξεγερμένους. Η κυβέρνηση του Θιέρσου εγκαταλείπει την πόλη. Η Κομμούνα εγκαθιδρύεται. Το έργο της Κομμούνας αρχίζει αμέσως μετά την ανακήρυξη της στις 28 Μάρτη. Στις 2 Απριλίου με διάταγμα ορίζεται όριο ανωτάτου μισθού και διαχωρίζεται η εκκλησία από το κράτος.

Στις 3-4 Απριλίου οι κομμουνάριοι βαδίζουν κατά των Βερσαλλιών. Οι Φλουράν και Ντυβάς από τους ηγέτες της Κομμούνας τουφεκίζονται από τα κυβερνητικά στρατεύματα. Οι κομμουνάριοι απαντάνε με μαζικές εκτελέσεις κυβερνητικών που είχαν συλληφθεί ως όμηροι τις πρώτες ώρες της εξέγερσης. Στις 28 συγκροτείται επιτροπή κοινής σωτηρίας. Αποφασίζεται λαϊκή δωρεάν εκπαίδευση και απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας.

Στις 21 Μαΐου αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση. Οι κυβερνητικοί εισχωρούν στο Παρίσι από τις εγκαταλειμμένες νοτιοδυτικές πύλες.

Στις 23 Μαΐου η Μονμάρτη πέφτει μετά την Μπατινιόν αλλά αντίσταση συνεχίζεται. Στις 24 του μήνα οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι βάζουν φωτιά στο δημαρχείο της 11ης περιφέρειας. Οι μάχες εξελίσσονται σε σφαγή. Στις 25 συνεδριάζουν για τελευταία φορά οι Κομμουνάριοι αντιπρόσωποι. Στις επόμενες δύο μέρες τα επαναστατημένα διαμερίσματα πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Οι σφαγές των επαναστατημένων κομμουνάριων συνεχίζονται από τους νικητές κυβερνητικούς.

Στις 28 Μάρτη το τελευταίο οδόφραγμα του Τεμπλό πέφτει στα χέρια των κυβερνητικών.

Η Κομμούνα θρήνησε 40.000 νεκρούς και εξόριστους. Σε πείσμα όμως όλων εξακολούθησε να μένει ζωντανή στην μνήμη και τις καρδιές των λαών.

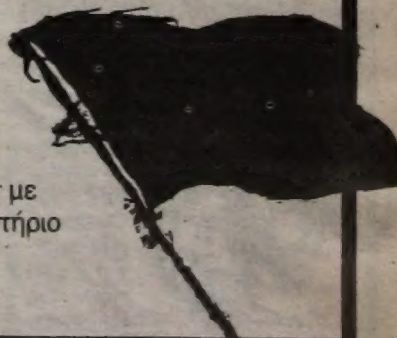
26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1892: Πεθαίνει ο Αμερικάνος παίκτης Walt Whitman, εκπρόσωπος του αμερικάνικου Ελευθεριακού Σπιρτουαλισμού.

28 ΜΑΡΤΗ 1871: Η πτώση του τελευταίου οδοφράγματος στο Τεμπλό, το τέλος της Κομμούνας.

28 ΜΑΡΤΗ 1939: Ο Φράνκο καταλαμβάνει τη Μαδρίτη.

28 ΜΑΡΤΗ 1979: Το πρώτο γνωστό "ατύχημα" σε πυρηνικό αντιδραστήρα στο Tree Miles Island των ΗΠΑ. Η καρδιά του αντιδραστήρα λιώνει. Το "ατύχημα" χρεώνεται σαν ανθρώπινο λάθος. Πέντε χρόνια μετά η κυβέρνηση μεθόδευσε την επαναλειτουργία του σταθμού, η οποία αναστάλθηκε μετά από έντονη κινητοποίηση των κατοίκων και οικολογικών οργανώσεων.

29 ΜΑΡΤΗ 1984: Επίθεση με καπνογόνα στο Χρηματιστήριο της Αγγλίας.

Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα

Οι κινητοποιήσεις των αγροτών που άρχισαν τον περασμένο Μάρτη και συνεχίζονται, επανατοποθέτησαν το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα. Το τοποθέτησαν δηλαδή πάνω στα σύγχρονα δεδομένα, όπως αυτά άρχισαν να διαμορφώνονται από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και μορφοποιήθηκαν με την Κ.Α.Π. και την ΓΚΑΤΤ (έστω προσωρινά). Η κατάρρευση του ενός πόλου της παγκόσμιας εξουσίας και η συνακόλουθη ενοποίηση της με σύγχρονη μορφή, το ουσιαστικό ξεπέρασμα των κρατικών συνόρων απ' το πολυεθνικό κεφάλαιο και η παγκοσμιοποίηση της αγοράς που μετέτρεψαν τις κατά τόπους κυβερνήσεις σε απλούς διαχειριστές των σχεδίων που καταστρώνονται απ' τα διεθυντήρια του κεφαλαίου και η τερατώδης ανάπτυξη της τεχνολογίας, της πληροφορικής και των υπηρεσιών, επέβαλλε ένα νέο τύπο οικονομικού ανταγωνισμού με την κατάρρευση του κρατικού παρεμβατισμού. Αυτό το τελευταίο είχε δραματικές επιπτώσεις και στον αγροτικό τομέα.

Η απομόνωση των κατοίκων των μεγάλων πόλεων απ' την επαρχία, έχει δημιουργήσει μεγάλα προβλήματα κατανόησης και ουσιαστικής επικοινωνίας. Δεν είναι περίεργο, που σε μια χώρα όπως η Ελλάδα με έντονο το αγροτικό στοιχείο, χρειάστηκε να φτάσουμε στα μέσα περίπου της τρέχουσας δεκαετίας για ν' ασχοληθούμε με την κατάσταση στον αγροτικό τομέα, όταν για άλλους τομείς, π.χ. τον εργατικό, υπάρχουν αναλύσεις από χρόνια νωρίτερα. Πιστεύω ότι για μια προσέγγιση στη διαμορφούμενη σήμερα κατάσταση, είναι απαραίτητη μια αναδρομή πάνω στο αγροτικό ζήτημα.

Στο Βυζάντιο, αντίθετα απ' ό,τι πιστεύεται, κυριαρχούσε η μικρή οικογενειακή ιδιοκτησία. Ο φεουδαρχικός τύπος μεγάλης γαιοκτησίας της Δύσης είναι άγνωστος στην Ανατολή. Γαιοκτήμονες ασφαλώς και υπήρχαν, αλλά αποτελούσαν περιθωριακό φαινόμενο. Οι αυτοκράτορες έπαιρναν συνεχώς μέτρα υπέρ των μικροϊδιοκτητών για να τους προστατεύσουν απ' την αρπακτικότητα των γαιοκτημόνων, τους οποίους καταπολέμησαν ακόμα και ένοπλα. Ο λόγος είναι απλός. Οι ευρισκόμενοι στις επαρχίες γαιοκτήμονες, όταν αποκοτούσαν μεγάλη δύναμη εκδήλωναν αποσχιστικές τάσεις ή έστω περιόριζαν την απολύτη εξουσία του αυτοκράτορα. Επιπλέον, οι ελεύτεροι μικροϊδιοκτήτες είχαν το χωράφι τους, συνήθως, ως αντάλλαγμα για τις στρατιωτικές τους υπηρεσίες προς το κράτος και ήταν αυτοί που φορολογούνταν και γέμιζαν τα θησαυροφυλάκια. Όταν απ' τον 12ο αιώνα η μεγάλη ιδιοκτησία αναπτύχθηκε ανεξέλεγκτα, η κεντρική εξουσία εξασθένησε και το Βυζάντιο έσβησε.

Με την εγκαθίδρυση της εξουσίας των Σουλτανών τα πράγματα αλλάζουν. Όσοι μελέτησαν αυτή την περίοδο ανεπηρέαστοι από εθνικισμούς και θρησκευτικούς φανατισμούς συμφωνούν ότι "η οθωμανική κατάκτηση υπήρξε το ιστορικό ισοδύναμο μιας ριζοσπαστικής αναστροφής μεταρρύθμισης υπέρ των φτωχών αγροτών". Σύμφωνα με το Κοράνι η γη ανήκε στο θεό. Αντιπρόσωπος του Αλλάχ στη γη ήταν ο Σουλτάνος. Αυτός είχε το μόνο και απόλυτο δικαίωμα να διαχειρίζεται τη γη. Έτσι η μεγάλη μάζα των χριστιανών και μουσουλμάνων χωρικών ήταν *de facto* ιδιοκτήτες, αφού ο μεγάλος εφέντης τους παραχώρησε γη. Η κρατική γραφειοκρατία συγκέντρωνε τους φόρους απ' τις καλλιεργήσιμες και οι Σουλτάνοι χτύπησαν τη μεγάλη ιδιοκτησία που ως τον 16ο αιώνα ήταν περιορισμένη. Απ' τον 17ο αιώνα λόγω μιας σειράς αιώνων τα τσιφλίκια άρχισαν να πληθύνονται. Οι τοπικοί αξιωματούχοι που ως τότε είχαν

ως έργο τη συγκέντρωση των φόρων, οικειοποιήθηκαν μεγάλες εκτάσεις γης και τις λυμάνωνταν για δικό τους όφελος. Γενικά τα τσιφλίκια ήταν μια απ' τις απίτες αλλά και ένα απ' τα αποτελέσματα της παρακμής της κεντρικής εξουσίας που οδήγησε και στην πτώση της αυτοκρατορίας. Πάντως τα τσιφλίκια απασχολούσαν μικρό ποσοστό αγροτών ενώ ένα μέρος τους νοικιάζονταν στα τσελικάτα για βοσκή. Η δύναμη, όμως, που απέκτησαν οι κατά τόπους ισχυροί οδήγησε σε φαινόμενα όπως του Αλή Πασά. Η διαπίστωση κλειδί για όλους αυτούς τους αιώνες συνίσταται στο γεγονός ότι η μικροϊδιοκτησία και το ισχυρό συγκεντρωτικό κράτος, η ισχυρή παρεμβατική εξουσία συμβαδίζουν πάντα.

Η επανάσταση του '21 είχε το δικό της κοινωνικό χαρακτήρα. Η φτωχή αγροτιά που σήκωσε το βάρος του αγώνα, διεκδικούσε τη γη που εγκατέλειψαν οι Τούρκοι, τις λεγόμενες "εθνικές γαίες" που αποτελούσαν το 1/3 της καλλιεργήσιμης γης. Αυτές, όμως, τις ήθελαν και οι κοτσαμπάσηδες. Το κράτος τις κράτησε για τον εαυτό του ως το 1871 που άρχισε η παραχώρησή τους στους ακτήμονες. Η μικροϊδιοκτησία ευνόησε την ανάπτυξη της βιομηχανίας-βιοτεχνίας αλλά και έδωσε ώθηση στο εμπόριο. Συνεπώς, η αποκατάσταση των ακτήμονων και ιδιοκτητών έγινε προς το συμφέρον των αστών, ενώ η εκμετάλλευση των χωρικών εντάθηκε. "Η μεγάλη άνθιση της έμμεσης φορολογίας, θεμελιώδης στην ανάπτυξη της εμπορευματικής κυκλοφορίας στα σύγχρονα κράτη, είναι ένδειξη της βασικής προτίμησης του καπιταλισμού υπέρ της απόρριψης της απορρόφησης (του αγροτικού πλεονάσματος) και εις βάρος της άμεσης αφαιρέσεώς του... δηλ. εκμετάλλευσή της μέσω του απόρριψης που χάρου της αγοράς".

Η προσάρτηση της Θεσσαλίας και Αρτας το 1881 έθεσε επιτακτικά (αλλά για λίγες δεκαετίες μόνο) το πρόβλημα της μεγάλης ιδιοκτησίας. Για την απάντησή τους οι κολληγοί θεωρούσαν ως ρεαλιστική τη κεντρική εξουσία. Όμως, από παραγωγή ο καιρός τα τσιφλίκια γίνονταν συμφορα για το κράτος αφού είχαν επί επιβράβευση της βιομηχανικής ανάπτυξης αλλά ούτε και τα διατροφικά προϊόντα της χώρας έλειπον. Οι τσιφλικάδες απ' την άλλη, αντιμετώπιζαν μεγάλα προβλήματα απ' την ανάπτυξη των καλλιεργειών και πολλοί ήθελαν ν' αποδοκιμαστούν τα κεφάλαια τους. Με τον πόλεμο των προσφύγων έγινε ραγιστικό η απαλλοτρίωση στις κεντρικές και βόρειες επαρχίες. Οι αποκαταστάθεντες, ως μικροϊδιοκτήτες θα υποστούν άγρια εκμετάλλευση, όπως έγινε και με τους αντίστοιχους των νοτίων επαρχιών μετά το 1871. Μια εκμετάλλευση που προκρίνονταν απ' το άκρως παρεμβατικό κράτος: "Οι αγρότες απέκτησαν ιδιοκτησία πλην όμως, αυτή δεν ήταν παρά ένας θεμελιώδης μηχανισμός "απορρόφησης" της εργασίας τους απ' το σύστημα... δηλ. η απόκτηση ιδιοκτησίας λειτουργήσε ως μια θεμελιώδης προϋπόθεση για την εντατικοποίηση της οικογενειακής αγροτικής εργασίας".

Οι χωρικοί βρέθηκαν χρεωμένοι εξ' αρχής για να μπορέσουν να εξαγοράσουν τη γη που απέκτησαν. Το χρέος αυτό αυξάνει από τους δανεισμούς που έκαναν για να επενδύσουν στο χωράφι. Απ' την άλλη οι τιμές των προϊόντων τους έπεσαν, προς όφελος των εμπόρων και βιομηχανών, ενώ τα βιομηχανικά προϊόντα που εισέρχονταν στη γεωργία (εργαλεία, λιπάσματα) ήταν ακριβά. Έτσι γινόταν η απόρριψη αφαιρέσεως, η απόρριψη συμπίεσης. Εκείνο που έχει μεγαλύτερη σημασία γι' αυτή την περίοδο και έχει σχέση με την παραπάνω διαπίστωση, είναι ότι "η μικροαγροτική δομή της ελληνικής γεωργίας ευνοούσε πάντα τη συγκρότηση ενός ισχυρού κράτους... αποτελέσει από πολύ νωρίς ένα προνομιούχο πεδίο ευνοϊκό για την ανάπτυξη του κρατικού παρεμβατισμού".

Μετά τον πόλεμο έχουμε μαζική έξοδο των πληθυσμών της υπαίθρου προς τα αστικά κέντρα και το εξωτερικό. Το κράτος παρεμβαίνοντας πήρε μέτρα για να στηρίξει τους εναπο-

μείναντες χωρικούς, αλλά για μια ακόμη φορά αυτοί ήταν που σήκωσαν το μεγάλο βάρος της αστικής-βιομηχανικής ανάπτυξης. Έχει επικρατήσει μια παρεξήγηση στον πολύ κόσμο των μεγαλοπόλεων. Βλέποντας τα μέτρα που έπαιρναν οι διάφορες κυβερνήσεις, όπως απαλλαγή από φόρους, απόσβεση χρεών, επιδοτήσεις και δάνεια, επενδύσεις σε αρδευτικά έργα και βλέποντας επίσης τη ραγδαία εκμηχάνιση της γεωργίας θεωρούσαν τους αγρότες ευνοημένους και γκρινιάζαν ότι αυτά γίνονται εις βάρος των άλλων τάξεων. Μια τέτοια αντιμετώπιση την εκμεταλλεύεται σήμερα η εξουσία, που καλούμαστε να μοιράσουμε τη φτώχεια μας.

Πόσο ευνοημένοι, άραγε, υπήρξαν οι αγρότες; Είναι τόσο εύποροι όσο δείχνουν τα μηχανήματα και οι εγκαταστάσεις εκατομμυρίων που διαθέτουν;

Ο Βεργόπουλος σημειώνει γι' αυτή την περίοδο: "Ο μικροαγρότης επενδύτης δεν επιδιώκει ούτε τη συσσώρευση, ούτε καν το κέρδος, αλλά απλά την αναπαραγωγή του, αρκούμενος συνεπώς στο ισοδύναμο ενός μισθού. Οι υποτιμημένες αγροτικές τιμές δύνανται να συμπέσουν με τα παραγωγικά έξοδα. Έτσι όλη η υπεραξία η παραγόμενη εντός της αγροτικής οικονομίας συλλαμβάνεται στην αστική καπιταλισμό. Συνεπώς και οι επενδύσεις εξασφαλίζονται απ' το κράτος". Και συνεχίζει αλλού: "Ο μικρομεσαίος χωρικός επενδύτης αναλαμβάνει την επενδυτική λειτουργία, ως ένας κοινωνικοποιημένος συντελεστής επένδυσης, απεξαρτώμενος του νόμιμου κέρδους του, προς όφελος του απόρριψης του αστικού καπιταλισμού. Έτσι, είναι φυσικό ο αγρότης κατά την εκπλήρωση της λειτουργίας αυτής της (σχεδόν) δωρεάν επένδυσης να επικροτείται απ' το κράτος. Επενδύει ο αγρότης ο αυξανόμενο βαθμό, όμως το κεφάλαιο που χρησιμοποιεί δεν του ανήκει, ούτε φυσικά το αντίστοιχο κέρδος". Και ο Βεργόπουλος συμπληρώνει: "Ο χωρικός διατηρεί την όψη ενός εμπορευματοπαραγωγού που διαχειρίζεται στην αγορά προϊόντα, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένας πωλητής εργατικής δύναμης... ανήκει τελικά στη θέση ενός προλεταρίου κατ' οίκον". Αυτός ο προλεταριος όμως έχει ως αφεντικό απέναντί του το καπιταλιστικό κράτος... αυτό είναι πολύ σημαντικό".

Ο Π. Αβδελίδης που μελέτησε την ελληνική αγροτική οικονομία για τις πρώτες δεκαετίες μετά τον πόλεμο, συμφωνεί με τα παραπάνω όταν διαπιστώνει ότι: "Το αγροτικό εισόδημα μένει καθηλωμένο σχεδόν στα ίδια επίπεδα, ενώ το εισόδημα όλων των άλλων κλάδων έχει αυξηθεί κατά πολύ... η μεγάλη αύξηση του βιομηχανικού εισοδήματος σε σχέση με το αγροτικό σημαίνει μια προοδευτική εκβιομηχάνιση της χώρας". Και όλα αυτά όταν "ο συνολικός όγκος της βιομηχανικής παραγωγής παρουσιάζεται αυξημένος κατά μικρότερο ποσοστό απ' την αύξηση του βιομηχανικού εισοδήματος, ενώ συμβαίνει το αντίθετο με το αγροτικό εισόδημα".

Όλα τα παραπάνω συμπυκνώνονται στην παρακάτω θέση που, κατά τη γνώμη μου, είναι καταλυτική όχι μόνο για την κατανόηση του παρελθόντος αλλά κυρίως για την κατανόηση της στάσης και συμπεριφοράς όλων των αγροτών σήμερα. Και φυσικά τον ίδιο ρόλο παίζει και για την επεξεργασία της δικής μας στάσης απέναντι στο πρόβλημα. "Από κοινωνικο-πολιτική άποψη, η οπτική του χωρικού-παραγωγού δεν απολήγει παρά κατ' εξαίρεση σε μια διεκδίκηση για τη γη. Συνήθως οι αγροτικές διεκδικήσεις αναφέρονται στις σχέσεις παραγωγών με το κράτος. Σ' αυτό το επίπεδο είναι που πρέπει ν' αναζητήσουμε, στον αγροτικό χώρο, την έκφραση μιας διαρκούς κύριας αντίθεσης της οποίας ο χωρικός θ' αποτελούσε τον έναν εκ των όρων της". Αυτή η θέση τεκμηριώνεται και ιστορικά. Οι εξεγέρσεις των χωρικών στο Βυζάντιο και στην Οθωμανική αυτοκρατορία στρέφονται ενάντια στην κεντρική εξουσία είτε για τη βαριά φορολογία, είτε για την εγκατάλειψη στους γαιοκτήμονες. Πολλές φορές η δυσανεκτικότητα εκδηλωνόταν παθη-

κά όπως κατά τη διάρκεια της εξάπλωσης των τούρκων, όταν πολλές περιοχές δυσαρεστημένες απ' την πολιτική του αυτοκράτορα δέχτηκαν αμαχητί και μάλλον με ανακούφιση την αλλαγή αφέντη. Στο νέο ελληνικό κράτος και στα τέλη του 19ου αιώνα και αρχές 20ου αιώνα οι αναρχικοί της βορειοδυτικής Πελοποννήσου μπόρεσαν να συνδεθούν με το αναπτυσσόμενο αγροτικό κίνημα ακριβώς πάνω στη βάση της παραπάνω αντίθεσης. Αλλά και στη Θεσσαλία είχαν διάδοση οι αναρχικές θέσεις την περίοδο του αγώνα για την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Ο κύριος εχθρός ήταν η εξουσία του χωροφύλακα, του δικαστή, του κρατικού υπαλλήλου, ο τσιφλικάς ερχόταν ύστερα. Την επαναστατική διάθεση των κολλήγων είδαν κι έπαθαν να την συγκρατήσουν οι τότε αγροτιστές, που βλέποντας προς τα που στρέφονται κύρια οι χωρικοί, τους προέτρεπαν ν' απαιτήσουν ένα "κράτος δικαίου". Είναι χαρακτηριστικό ότι οι χωρικοί δεν γιόρταζαν την 25η Μαρτίου και η ανυποταξία είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις. Αυτά σε μια εποχή που οι εθνικισμοί στα Βαλκάνια έβραζαν.

Αλλά και σήμερα οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι κατηγορούν το κράτος και επιτίθενται στις νομαρχίες και τα υπουργεία. Όμως, μια τέτοια σχέση εχθρότητας μπορεί να γεννάει εγέρσεις αλλά γεννάει και υποταγή. Μια τέτοια σχέση άμεσης εξάρτησης του παραγωγού απ' το κράτος εγκλωβίζει τους μεγαλύτερους κινδύνους και μπορεί κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί υπέρ της εξουσίας. Δεν είναι λίγες οι φορές που οι Μονάρχες χρησιμοποιούσαν τους χωρικούς για να σταθεροποιήσουν τη θέση τους. Το ΚΚΕ είχε για δεκαετίες επιτυχία ανάμεσα στους αγρότες γιατί υποσχόταν ένα κράτος που θα τους προστατεύει. Εξάλλου, αυτή την τακτική ακολουθεί και τώρα και ελπίζει σε εκλογικά κέρδη. Την εποχή του περασμένου πολλοί αγροτιστές ήταν υπέρ ενός ολοκληρωτικού κράτους που θα ευνοούσε τους μικροϊδιοκτήτες. Γενικά η εξουσία με βάση αυτή την εξάρτηση μπορεί να γίνει πιο εύκολα να πείθει για το κάθε φορά καινούριο της προσώπου και να ανανεώνει, έτσι την απανταχούνη ύπαρξή της.

Οι αγροτοκτηνοτρόφοι ζητούν απ' το κράτος να τους στηρίξει και καλά κάνουν. Το ζήτημα είναι με ποιο τρόπο, με ποιά αντιλήψη ζητάς, πως δηλαδή αντιμετωπίζεις, το κράτος. Ως σωτήρα ή ως εχθρό; Αυτό είναι άλλο να εκπαιδευτείς ή να πιέσεις κάπως το κράτος να επεμβεί υπέρ σου, ζητώντας ψήφους και θεωρώντας το σωτήρα και άλλο να στρέφεις εναντίον του απαιτώντας με κάθε μέσο να προχωρήσει σε μια ανακατανομή του εισοδήματος υπέρ σου θεωρώντας το εχθρό σου και στήριγμα του κεφαλαίου. Η πρώτη στάση οδηγεί στα πιο επικίνδυνα φαινόμενα, η δεύτερη ανοίγει το δρόμο προς τα μπρος.

Ενα βασικό ερώτημα που τίθεται σήμερα είναι το εξής: Μπορεί η μικρή αγροτική ιδιοκτησία (αλλά και η κτηνοτροφική παρόμοια) να σταθεί τώρα, που ο κρατικός παρεμβατισμός είναι στη δύση του, η οικονομία έχει διεθνοποιηθεί πλήρως και όλα εξαρτώνται απ' την πλήρως απελευθερωμένη δράση των πολυεθνικών; Από δεκαετίες οι εξουσιαστές ήθελαν την ιδιοκτησιακή αναδιάρθρωση της γης με τη συγκέντρωση της στα χέρια ενός σχετικά μικρού ποσοστού αγροτών. Απλά, τώρα τους δίνεται η ευκαιρία να το πετύχουν. Αλλά, όμως τι θέλουν τ' αφεντικά κι άλλο αν μπορούν να το πετύχουν.

Είτε στρέφονται κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είτε κατά της ελληνικής κυβέρνησης δεν κάνουν άλλο οι αγρότες παρά να τονίζουν την όξυνση της αντίθεσης ανάμεσα σ' αυτούς απ' τη μία και το απόρριψο καπιταλιστικό σύστημα και τα κέντρα εξουσίας που το στηρίζουν απ' την άλλη. Πρέπει να καταδειχτεί το ασυμβίβαστο της συνύπαρξης της μικρομεσαίας αγροτικής ιδιοκτησίας με τον σύγχρονο μεταβιομηχανικό καπιταλισμό. Κι αυτό όχι με την μαρξιστική έννοια της νομοτέλειας και του αναγκαιού κακού. Αντίθετα, πρέπει να καταδειχτεί απ' την πλευρά της αναγκαιότητας του ξεπεράσμα-

τος του καπιταλισμού και της κρατικής του οργάνωσης. Η συγκυρία παρέχει καλύτερες δυνατότητες για τη συνειδητοποίηση της ανάγκης ρήξης με την εξουσία.

Εκείνο που ισχύει ως τα τώρα είναι ότι οι αγρότες και κτηνοτρόφοι πιεσμένοι απ' την κατάσταση που βιώνουν και μη διακρίνοντας άλλο δρόμο οργάνωσης της αντίστασης, στοιχίζονται πίσω απ' τις συντονιστικές επιτροπές και τις δευτεροβάθμιες τοπικές οργανώσεις οι οποίες συντηρούν το μύθο του κράτους-σωτήρα. Τα όποια θετικά βήματα αυτοοργάνωσης και ενοποίησης συλλόγων ποδηγετήθηκαν, προς το παρόν, απ' τα τοπικά συνδικαλιστικά στελέχη.

Αγανάκτηση και οργή, αγωνία και απογοήτευση είναι διάχυτες στα χωριά. Όπως φάνηκε καθαρά από πέρις το Μάρτη, οι τοπικές επιτροπές και σύλλογοι ήρθαν ουσιαστικά για να καλύψουν το κενό του κενού των αφεργγώνων τριτοβάθμιων οργανώσεων. Ούτε μ' αυτές τις τελευταίες ήρθαν σε ρήξη, αλλά ούτε βέβαια και την αστική νομιμότητα αμφισβήτησαν κατ' ελάχιστο. Δεν χάνουν ευκαιρία να δηλώνουν ότι "αναγνωρίζουμε τις τριτοβάθμιες οργανώσεις αλλά διαφωνούμε με τα πρόσωπα και την πολιτική τους". Πολλά στελέχη των τριτοβάθμιων παίρνουν μέρος σε τοπικές συνελεύσεις σαν ισότιμοι εταίροι. Αλλά και όσοι τοπικοί συνδικαλιστές έπαιξαν ανοιχτά διασπαστικό ρόλο εξακολουθούν να γίνονται δεκτοί απ' τους υπολόγους σαν να μην έτρεξε τίποτα. Επίσης, δεκτοί γίνονται οι νομαρχαίοι και δημαρχαίοι που τόσο πρόστυχο πολιτικάντικο ρόλο έπαιξαν στις προηγούμενες κινητοποιήσεις.

Όσο για την κομματική αντιπαλότητα, αυτή είναι διάχυτη ανάμεσα τους κι απ' την αρνούται στα λόγια. Ο πρόεδρος της Πανελλαδικής Επιτροπής Αγώνα Πατάκης (ΚΚΕ) και ο Πρόεδρος των κτηνοτρόφων Νάτσικας (ΝΔ) είναι στα μαχαίρια κι ασπασσάθηκαν να το κρύψουν σε τηλεοπτική συζήτηση, ευχόμενοι ο ένας στον άλλο να γίνουν ευρωβουλευτές για το καλό της αγροτιάς!!!

Όλα αυτά σε πρακτικό επίπεδο έχουν ως αποτέλεσμα να μην καταβείναι εύκολα ο κόσμος στο δρόμο και οι κινητοποιήσεις να είναι ασυντονιστές. Αν ξεκομίσουμε όπως είναι εισβάλλουν στις Νομαρχίες, μπορούμε να ελπίζουμε τι θα γίνει, αν αγρότες και κτηνοτρόφοι πανελλαδικά συντονιστούν και αποφασίσουν ενωμένοι να διεκδικήσουν αυτά που τους ανήκουν. Αλλά αυτό ακριβώς είναι που φοβούνται οι συνδικαλιστές και πάνω σε τέτοιες καταστάσεις είναι που δίνουν τις εξετάσεις τους.

Η Μυτιλήνη, η Πάτρα και οι άλλες εισβολές σε υπουργεία και νομαρχίες με το άπρισμα των μπάτσων και των γραφειοκρατών, θα μπορέσουν να έχουν συνέχεια όταν ξεφύγουν απ' τα πλαίσια του αυθόρμητου ξεσπάσματος, όταν μέσα σ' αυτή την αυθόρμητη διαδικασία δρομολογηθούν εξελίξεις που θα σπάσουν τον ασφυκτικό εναγκαλισμό των συνδικαλιστών και θ' αμφισβητήσουν ανοιχτά την αστική νομιμότητα.

Σημειώσεις:

1-4: Κ. Βεργόπουλος, Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα.

5: Π. Αβδελίδης, Η αγροτική οικονομία και οι προοπτικές ανάπτυξης της.

M.K.
ΚΑΡΑΪΤΣΑ

Συντροφικοί

Στα επόμενα χρόνια θα φανεί αν η εξουσία πετύχει και σε ποιο βαθμό τα σχέδια της για αναδιάρθρωση στον αγροτικό τομέα. Οι μέχρι τώρα διαπιστώσεις και γενικόλογες αναλύσεις καλές ήταν. Αν, όμως, θέλουμε μια καλή παρέμβαση πρέπει να βρούμε τι λόγο θα εκφέρουμε και τους τρόπους παρέμβασης. Πιστεύω, αυτό το κείμενο ν' ανοίξει τον προβληματισμό καθώς η αντίθεση θα οξύνεται. Καταλαβαίνω, φυσικά, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζετε με τις δίκες που έρχονται και την αλληλεγγύη προς όλους τους συντρόφους.

ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΛΑ.

